

14. Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nde buluşalım!

31 Temmuz-3 Ağustos tarihleri arasında "Dilimiz, Kültürümüz, Kimliğimiz ve İnancımızın Adı Olan Dersim" şiarıyla gerçekleşecek olan 14. Munzur

Doğa ve Kültür Festivali öncesi Dersim'de başlattığımız çalışmalar sırasında Cumhurbaşkanlığı seçimlerinden köye geri dönüşlere, yereldeki

sorunlardan Dersimli kadınlarla yapılan özgün çalışmalara kadar birçok konuda yazılar, makaleler, röportajlar hazırladık.

"Köylerimizi düşman yaktı, niye yalan söyleyelim?"/06

Ma "Dersim'de de kadın sorunu vardır" ha!/07

Dersim-Pulur'da köy çalışmaları/16

94'ün 20. yılında köye dönmek.../14

Bir gazete, bir haber ve Ovacık esnafının "huzursuzluğu"/15

Haftalık özgür gelecek Pêşeroja Azad

Sayı: 111 Gerçekler devrimcidir!

24-30 Temmuz 2014

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

Her yer Rojava

Ortadoğu yine kan gölü... Emperyalistler ve onların eli kanlı yerli uşakları birer akbaba gibi yeniden gözlerini Ortadoğu'ya diktiler ve birer ceset avcısı gibi çığlık çığlığa tepemizde gezinmekte.

Emperyalist uşak TC-KDP-İŞİD üçgeninde kanla boğulmaya çalışılan Rojava'daki Kürt ulusunun kazanımlarına sahip çıkmak ülkedeki tüm devrimci, demokrat ve yurtsever güçlerin sorumluluğundadır.

Ve Filistin... İntifada ruhunu dünya halklarına tatırın Filistin yine Siyonist İsrail'in kuşatması altında. Evlatlarını şehit vermeye devam eden Filistin, bir yandan göçe zorlanıyor bir yandan da saldırılara karşı direniyor.

Son olarak Şecaiyye'deki saldırının ardından çocuk, kadın, erkek, yaşlı 700'den fazla insanı katleden İsrail başta olmak üzere bu kanlı planda parmağı olanlara karşı direnişle her yeri Rojava'ya, her yeri Filistin'e çevirme vakti!

her yer Filistin

Özgür Gelecek'ten

Başladığımız işi bitirelim!

Merhaba,

Filistin ve Kobanê'de yaşananlarla bir kez daha gördük ki, emperyalistler hiçbir zaman "ılımlı" hale gelmeyecek ve kanla beslenmeye devam edeceklerdir. Gazetemizde bu konuya ilişkin çeşitli yazılara yer verirken, okurlarımızın bu konuda yapılan hiçbir eylem ve etkinliğe duyarsız kalmayacağına da biliyoruz. Ancak zaman sadece var olana katılmak değil, daha güçlü bir süreç örgütlemeyi dayatıyor.

Hele de Siyonist İsrail'in Başbakanı Binyamin Netanyahu, "Başladığımız işi bitireceğiz" şeklinde yüzüzsüz açıklamalarını sürdürürken Ortafoğu halklarının dayanışmaya daha fazla ihtiyacı olduğu açıktır.

"Demokrasi havarisi" Avrupa ülkeleri, hala "İsrail'in kendini koruma hakkı" olduğunu söyleyerek bu katliamın altında imza atmaya devam ederken, biz de halkların direniş silahına sarılma hakkına sahip çıkmalıyız. Gezi İsyanı ile başladığımız işi bitirmeli, kuşandığımız isyan ruhunu, şimdi Ortadoğu halkları ile birlikte yaşatmalıyız!

Serkeftin!

Emekçinin Gündemi

Seçimlerde oy yerine...

Sayfa 05

Gündem

Gerçekçi olup imkansız iste...

Sayfa 03

Pusulâ

"Tutum belgemiz": BOYKOT

Sayfa 11

Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde boykot tavrı üzerine

Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaklaşırken, boykot kararını açıklamasının ardından Partizan çalışmalarına başladı.

Seçime girecek 3 adayın niteliğinden ziyade egemenlerin bu seçimlere biçtiği

misyona karşı belirlenen bir duruş olarak öne çıkan boykot tavrının daha iyi kavranabilmesi, nedenlerin bir kez daha ortaya konulması amacıyla gazetemizin çeşitli sayfalarında tartışmalara yer açtık.

Gerçekçi olup imkansız isteyelim! Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot edelim!/Gündem-03

"Tutum belgemiz": Boykot!/Pusulâ-11

Boykot, Türk şovenizmine devrimci bir darbe, sistem karşıtlığına açılan kapıdır!/Sentez-08

Gittiler va bu dağlar öksüz kaldı...

Ömrümün en uzun ve en ağır, bir o kadar da anlamlı günleriydi. Beş kadın yoldaşımızı, üç yılın ardından ailelerine verecektik. Bunun için onları ailelerinin teslim alabilecekleri bir yere taşımak gerekiyordu. Bütün yoldaşlarla her şeyi en ince ayrıntısına kadar planladık. Onları üç yıldır kök saldıkları bu topraklardan çıkarmak kolay olmayacaktı, bunu hepimiz çok iyi biliyoruz. O yüzden de incitmeden nasıl çıkaracağız, ne kullanacağız, kaç gün sürecek vs. her şeyi planladık.

Öncelikle sedyelerimizi yaptık. Sonrasında ailelere teslim edeceğimiz geçici mezar yerlerini de kazdık... İşte her şey hazır... Sıra belirlediğimiz tarihte oraya gitmekte. Hiç kimse konuya dair birşey söylemiyor. Herkes gergin... Gözlerde hep aynı ifade... Neyle karşılaşacağız? Ne kadar değişim oldu, onları en son bıraktığımız zamandan bugüne kadar? Bütün bu sorular herkesin kafasında dolaşsa da kimse bir şey söylemiyor.

Nasıl söküp alacağız onları sınıksız tuttukları bu dağlardan... Bir yoldaş "Bence her birini bir tepeye gömelim. Buradan ayırmayalım. Bizimle kalsınlar" diyor. Birçok yoldaş aynı düşünse de ailelerinin isteklerine saygı duymak gerektiğini biliyoruz. Onlar da yıllardır çocuklarına hasretler. Ve şimdi ziyaret edebilecekleri bir mezarlarının olmasını istemeleri daha ağır basıyor. Ne kadar ayrılmak istemesek de vereceğiz onları... Onlarsız bir yanımız eksik kalacak biliyoruz ama burada bıraktıkları izler, her birimizin yüreğinde kapladıkları yere, yarattıkları değerlere daha sıkı tutunacağız bundan sonra...

İşte, beklediğimiz gün geldi... Çok fazla konuşulmadı. Her şey planlandığı gibi başladı. Herkes ne yapacağını biliyor... Yola çıkıyoruz hep birlikte. Kendime bir söz veriyorum. Onları yolcularken olabildiğince güçlü olacağım. Zira böylesi bir süreç için çok güçlü olmak gerekiyor. Bu ağırlığı ancak bu güç kaldırabilir. Yani ağlamak yok... Orada bir yoldaşın duygularını kontrol edememesi bütün grubu etkiler. Bunu herkes biliyor ve sanki herkes aynı kararı almış gibi...

Yukarı doğru attığımız her adım, bizi onlara yakınlaştırıyor. Kalp atışlarımı duyabiliyorum. Hava da kararsız gözüküyor. Yağmur mu yağacak, güneş mi açacak belli değil. Sanki o da nasıl davranacağını bilemiyor.

Özlem yoldaşın yanına gidiyoruz ilkin. Yerini bilen yoldaşlar, nereden kazılacağını gösteriyor. Kazmaya başlıyoruz dönüşümlü olarak. İşte toprağın sesi daha tok gelmeye başladı. Demek ki yakınlaştık. Artık çok daha fazla dikkat etmemiz gerek. Nefesler tutuluyor... İlk yağmurluk parçasını gördüğümüzde artık kimseden çit çıkmıyor. Artık ellerimiz çalışıyor. Ellerimizle üzerindeki toprağı çıkardıkça Özlem yoldaşın yağmurluğa sarılmış bedeni de daha belirgin-

leşmeye başlıyor...

Köklerle toprağa tutunduğu için yoldaş topraktan koparmakta zorlanıyoruz. Herkes aynı şeyi merak etse de kimse açıp bakmaya cesaret edemiyor başta. Sonra yavaşça yağmurluğu açıyoruz. Parti bayrağı, yoldaşın fotoğrafı ve kimlik bilgilerinin olduğu belgeler üç yıl önceye götürüyor herkesi. O gün telaşla ama bir o kadar da özenle hazırlanan bu belgeler, üç yıl öncesine uzanan bir köprü oluyor bütün yoldaşların gözlerinde şimdi... Hazırladığımız sedyenin üzerinde bir kez daha yolculuğa hazırlıyoruz yoldaşları... "Şu dağların sırtında bir yiğit mezarı var" türküsünü onunla birlikte söyleyerek zorlu bir yolculuğa başlıyoruz. Normalde yağmurlu bir havada böyle bir patikada defalarca düşeriz, kayarız. Ama o gün hemen hemen hiç düşmeden gidiyor bütün yoldaşlar. Bütün çaba sedyeyi sarsmadan taşıyabilmek. Bunun için yoğun bir emek harcıyor herkes.

Yola çıkmamızla birlikte güçlü bir şimşek çakıyor. Ve ardından şiddetli bir doluya tutuluyoruz. Taş sertliğinde çarpıyor dolular her yerimize. Yağmur, ancak Özlem yoldaş tekrar toprağa verdiğimizde duruyor. Hatta güneş açıyor. Yol boyunca bütün yoldaşlar taşıyor sedyeyi. Sadece kadın yoldaşlar olarak da omuzluyoruz yoldaşlarımızı. Ondan, onlardan bir kez de kadın yoldaşlar olarak devralıyoruz özlemlerini, özlemlerimizi. Onlarla birlikte yoldaşların özlemlerini, umutlarını da yüklediğimiz farkındayız. Gelecek umutlarını Eyleme dönüştürme sözü vererek omuzluyoruz yoldaşlarımızı ve ailelerinin alacağı geçici mezar yerlerine yerleştiriyoruz.

Şimdi gitme sırası Emel ve Dilek yoldaşlarda. Özlem yoldaştan sonra 2006'da Dersim'de keşişmişti yolları. Özlemleri, Emelleri, Dilekleri aynıydı. Onun için mücadele ediyor, onun için savaşıyorlardı. Bugün çok daha zorlu geçecekti bunu biliyorduk. Bir gün önceden tecrübeliydik. Artık neyle karşılaşacağımızı biliyorduk. Bugün iki yoldaşımızı birlikte çıkaracağız. Emel ve Dilek yoldaşlar, aynı mezarı paylaşmışlardı çünkü. Yan yana yatmışlardı. Aynı özen ve çabayla çıkardık yoldaşlarımızı. Yoldaşlara tek tek bakarken onlarla paylaştıklarımız canlanıyordu bir bir. İki yoldaşın da tartışmalardaki ısrar ve inatçılıklarını hatırlıyoruz tebessümle. Sedyeleri peş peşe taşıyoruz. Bugün yağmur yağmıyor. Hatta zaman zaman güneş de yüzünü gösteriyor.

Son gün. Sevda ve Eylem yoldaşlarda sıra. Onlar da Emel ve Dilek yoldaşlar gibi birlikteler. Önce Sevda yoldaş görünüyor. Etrafındaki toprakları yine ellerimizle temizliyoruz. Hazırladığımız sedyeye koymak için kaldırmak istediğimizde epeyce zorlanıyoruz. Toprak bu kez daha güçlü sarılıyor, bırakmak istemiyor. Yağmurluğun toprakla birleştiği yere baktığımızda yemyeşil filizleri görüyoruz. "Toprakta yeniden fi-

lizlenmek" dedikleri bu mu diyorum kendi kendime. Öyle sıkı tutunmuş ki Sevda yoldaş toprağa, kökleri koparmak hiç de kolay olmuyor. O kökleri koparmakta zorlanınca Sevda yoldaş canlanıyor sanki karşımda. Yaşamda nasıl da inatçıydı.

Sevda yoldaştan sonra sıra Eylem yoldaşta. Bütün herkesi gönderdikten sonra artık gönül rahatlığıyla "gidebiliriz" diyordu yoldaşlarına. Sorumluluğu büyüktü, yükü ağırdı. Bu yükü onurla taşımış, son yolculuğunda yoldaşlarının arkasından gururla, geliyordu şimdi...

Son olarak Eylem yoldaş görüldüğünde yağmur yine başladı... O hep gülen, ıslık ıslık olan gözleri karşımdaydı sanki. O anda günlerdir biriktirdiğim, hep saklamaya çalıştığım gözyaşlarım hücum etti sanki. Engel olmaya çalışıyorum, kimsenin görmemesi için kafamı bile kaldırmıyorum ama hayır engel olamıyorum. Sözümlü tutamıyorum... Günlerin ağır yükü boşalmak için fırsat kolluyormuş meğer... Yağan yağmura karışıyor gözyaşlarım ve onlarla birlikte kayboluyor...

Eylem ve Sevda yoldaşlar da diğer yoldaşların yanındaki yerlerini alıyorlar... Eylem yoldaş, ortaya geçerek sağına Emel ve Dilek yoldaş soluna Özlem ve Sevda yoldaş almış aileleri karşılamaya hazırıldı artık. Yoldaşları şimdiye kadar neden veremediğimizi en iyi o açıklayacaktı ailelere, onların da gönülünü alarak. Ailelerin sitelerini, özlemlerini anlayarak kendi koşullarımızı anlatıyordu. Onlar da bizi anlayacaktı... Öyle de oldu... Sıra mezar taşlarını hazırlamaya geldi. Her şey onlara yakışır olmalı. Kendi koşullarımızda yapabileceğimizin en özenli bir şekilde yapmalıydık. Öyle de yaptık. Mezar taşları için üzerine yazı yazacağımız düz taşlar buluyoruz önce. Sonra isimlerini, dağlara kodlanmış isimlerini ve ölümsüzlük tarihlerini yazıp özenle yerleştiriyoruz mezarlarına. Ve basına yoldaşların mezar yerleriyle ilgili bilgi veriyoruz...

Mezar yerlerini açıkladığımızın ertesi günü aileler ve yoldaşlar onları almaya geldiler. Ailelerin geldiği haberi gerilla birliğinde şok etkisi yarattı. Henüz çok erkendi. Hemen gelebileceklerini hesap etmemiştik. "Vedalaşmadan ayrılmak" yine mi bize düşecekti... Daha vedalaşacaktık yoldaşlarımızla. Bir kez daha kavga yeminlerimizi tazeleyecek-

tik birlikte. Daha çok şey paylaşacaktık onlarla. O çok sevdiği papatyaya taşlarını takacaktık mezar taşlarına. Yine yarım kaldı. Birçok güzel şey gibi yine yarım kaldı. Yarım kaldı sevdalarımız, yarım kaldı özlemlerimiz, yarım kaldı dilek ve emellerimiz. Ama yarım kalmayacak eylemlerimiz. Hepsini eylemlerimizle tamamlayacağız.

Ailelerin geldiği haberiyle hızla toparlanıyoruz. Öncelikle onların güvenliği için belli tepelere bixi ve diğer silahlarla yoldaşlar savunma amaçlı yerleşiyor. Geri kalan grup aileleri karşılamak için yola çıkıyoruz. Hepimizde aynı heyecan ve coşku. Nefes nefese karşıyoruz aileleri ve yoldaşları. Gelenlerin bizi alkışlarla karşılaması heyecanımızı daha da artırıyor. Büyük bir özlemle sarılıyoruz birbirimize. Yıllardır umutla bekledikleri evlatlarına, yoldaşlarına kavuşacak olmanın sevinci ve hüznü var gözlerinde. Bir taraftan bizden, bu dağlardan ayıracakları için de hüznülüler; bunu sohbetlerimizde daha iyi anlıyoruz. Biz nasıl verdiğimizde eksileceğimizi düşünüyorsak onlar da şu ana kadar aynı şekilde eksik hissediyorlar bunun farkındayız hepimiz... Onları birbirinden ayırmamalarının sözünü alarak teslim ediyoruz yoldaşlarımızı. Aileler de bizim koyduğumuz gibi aynı özenle çıkarıyor yoldaşları. Ardından hep birlikte saygı duruşunda bulunuyoruz. Bir yoldaş onları anmanın onlardan boşalan mevzileri doldurmak anlamına geldiğini söyleyerek kısa bir konuşma yapıyor. Slogan ve alkışlarımızla uğurluyoruz yoldaşlarımızı...

Gittiler... Bu dağlar öksüz kaldı... Eksildik... Şimdi ne zaman kafamı kaldırıp bu dağlara baksam bu düşünceler dolaşıyor beynimde... Meğer ne çok güç veriyormuş varlıkları bize. Adımladıkları bu dağlarda yoldaşlarına güvenle bıraktıkları mücadelenin takipçisi oluyorlardı. Onları burada hissetmek... Soluklarını üzerimizde, gülüşlerini yanı başımızda hissetmek, bastığımız yerlerde ayak izlerini görmek de bize ayrı bir güç katıyordu. Şimdi ne zaman yürümekte zorlansam "onlar da geçti burarlardan, onlar da bu yokuşta, bu patikada belki de solukları kesildiği için mola verdiler" diyorum. Onların bize öğrettiği en önemli şey; görevlerimize sınıksız sarılmak oldu. Tıpkı onların toprağa sınıksız tuttukları gibi...

(Dersim'den bir Partizan)

GERÇEKÇİ OLUP İMKANSIZI İSTEYELİM!

Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot edelim!

Hakim sınıflar genel olarak halka gitmeyi tercih etmezler. Cumhurbaşkanlığı seçiminin meclisten alınıp halka götürülmesinin ardında yatan neden, hakim sınıfların kendi aralarında yaşadığı klik dalaşı ve R. T. Erdoğan'da temsil olunan kliğin karşı hamlesinin sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Diğer bir ifadeyle kendi aralarındaki dalaşın çözmek için halkı bir araç olarak kullanmayı seçmişlerdir. Cumhurbaşkanının halk tarafından seçilmesi özünde devlet aygıtının işleyişinde bir değişiklik yaratmayacaktır.

Erdoğan'ın "icracı başkan" olarak devlete hükmetmeye devam etmesi, işçi sınıfı ve emekçi halkın katledilmeye, sömürülmeye ve soyulmaya devam etmesi demektir. Bir fark olacaksa eğer, halkın seçtiği Cumhurbaşkanı sıfatıyla Erdoğan daha fazla çalışacak, daha fazla yolsuzluk yapacak ve hiç kuşkusuz ki daha fazla yüzleşecektir!

Erdoğan'ın "ikinci bir M. Kemal olma", "yeni Türkiye'nin kurucu başkan babası olma" hayali yeni olmamakla birlikte, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı için, belki üst yapıda, kültürel anlamda belli değişiklikleri beraberinde getirirse de (TC devleti Kemalist faşizmden, muhafazakar maskeli faşizme dönüşse de) özünde devlet aynı devlet olarak kalacaktır. Hakim sınıfların son on yıldır ve cumhurbaşkanlığı seçimleri vesilesiyle tartıştıkları değişimler öze, onun sınıfsal karakterine ilişkin değildir. Reformlar adı altında gerçekleştirdikleri, düzenin kendini yeniden üretmesidir.

Türkiye'de Cumhurbaşkanlığı hiçbir zaman halkı temsil etmemiştir. Önmümüzdeki seçimlerde Cumhurbaşkanını halkın seçmesi de onun halkın temsilcisi olacağı anlamına gelmemektedir. **Halka devleti temsil edecek Cumhurbaşkanı seçilmektedir.** Bu nokta son derece önemlidir. Devlet halkın devleti değildir. Dolayısıyla Cumhurbaşkanlığı'nın halkın makamı olması, bu devletin fitratı gereği mümkün değildir.

Radikal demokrasi: "Anlaşılabilir reformizm!"

"Terör"ü bitirme amacını açıkça ortaya koymaktan çekinmeyen yasanın kabulüyle devletle "barış"mayı önüne koyan Kürt ulusal hareketi açısından Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmak ve buradan alacağı oy oranı ile pazarlık masasında elini güçlendirmeye çalışmak, kendisi açısından anlaşılabilir bir politikadır ve yerindedir. "Anlaşılabilir reformizm"den kastettiğimiz budur. Bu anlaşılabilirliğin Türkiye işçi sınıfına ve halkına yararlı olup olmayacağı ayrı bir tartışma konusudur. Kürt ulusal hareketi açısından, varlığını borçlu olduğu çelişkinin çözülmesi ve/veya kendileri açısından kabul edilebilir bir seviyede ortaklaşılması, önemli bir kısmını temsil ettikleri Kürt halkının bütün çelişkilerinin çözüldüğü anlamına gelmeyecektir. Bununla birlikte sadece Kürt değil bütün

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılarak, yeni ve özgür bir geleceği yaratma hoş olsa da boş bir hayaldir. İşçi sınıfına ve halka boş hayaller, gerçekleşmesi imkansız olan politikalar sunmak, halkı bu hayallere ortak etmek affedilemez bir hata olacaktır.

Türkiye halkının yaşadığı çelişkilerin çözümünün demokratik devrimden geçtiği; bu sorunların (Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı da dahil olmak üzere) gerçek çözümünü içerdiği bilinmektedir. Öncelikle bu gerçeği ifade edelim. Sonra ise "anlaşılabilir reformizm"den kast ettiğimiz bir yanı sıra TC faşizminin, imha ve inkar siyasetinde milim oynamaması, politik olarak esnek olmamasıyla da ilgili olduğunu kaydedelim. Türkiye'de ister Türkçü-İslamcı, ister İslamcı-Türkçü faşist imha ve inkar siyaseti o kadar baskındır ki reformist siyaset bile devrimci etki bırakmakta, devrimci sonuçlara yol açmaktadır. Bu gerçeği not etmek gerekir.

Öcalan'ın İmralı'da geliştirdiği tezler biliniyor. Bu tezlerin -diğer hususlar bir yana- devlet ve iktidar olgusuna yaklaşımı da biliyor. Bu yaklaşımın günümüz dünyasında, sınıflar mücadelesinde daha ilk adımda anlamsız olduğu da bizzat Kürt hareketinin andaki kendi pratiğinde sabittir. Nitekim silahlı mücadelenin geçerliliğini ileri süren Öcalan'a; (Öcalan'a yanıt amaçlı olmasa da) pratiğin içinde ve her türlü silahlı tehdit altında olan Cemil Bayık'ın, gerçekçi çözümlenmesi ortadadır. (10.07.14, Azadiya Welat.) Durum bu haldeyken, Ortadoğu bölgesinde ve günümüz Türkiye'sinde her türlü iktidar anlayışını reddetmek ve fakat devletin başına talip olup oy istemek çelişmemektedir. Çelişmemektedir, çünkü ulusal hareket ezilen bağımlı bir ulusal siyasal temsililiyetini, burjuva ideolojisi temelinde savunmaktadır. Bu nedenle de bir yandan TC devleti ile en uç temelde kapışırken, diğer yandan da aynı devlet aygıtı temelinde, ucundan kıyısından -en iyimser temelde söyleyecek olursak TC devletinin Kürdü inkar etmeyen bir ele alışla- birlikte yaşayabileceklerini söylemektedir.

Bu yaklaşımın ulusal hareket tarafından "demokratik ulus-demokratik vatan" kavramlarıyla, "demokratik özerklik" vb. politikasıyla gerçekleştirilebileceği ileriye sürülmektedir. Bu politik yönelimin ulusların Özgürce Ayrılma Hakkı'nın reddedilmesi başta olmak üzere daha bir dizi meselede problemleri olduğu ve reddedilmesi gerektiği son derece açıktır.

Bunun yanında, ulusal hareketin bu yöneliminin eleştirilmesi demek, Kürt ulusunun demokratik taleplerini savunmamak, demokratik devrimin çözmesi gereken sorunlar arasında görmemek ve en önemlisi de Kürt ulusal hareketinin dillendirdiği demokratik talepleri desteklememek olmadığı açıktır. Sosyal şovenizmin son derece güçlü olduğu

bir zeminde Kürt ulusal mücadelesine dair olabildiğince birlikte hareket etmenin, ortak örgütlenmelerde yer almanın, her türlü gerici, şoven düşünce ve değerleri yıkmanın, devrimci mücadeleyi güçlendiren bir etki yapacağı açıktır. Nitekim Kürt ulusal hareketiyle bu yönlü bir ilişki içinde olunması gerekir.

Kimi akli evveller ve kanımızca "ergen solcu"larca "kuyrukçuluk" olarak tanımlanan bu politik tutum, gelinen aşamada Cumhurbaşkanlığı seçimlerine boykot taktiği nedeniyle nasıl değerlendirileceği önemli olmamakla birlikte; bizce asıl dikkate alınması gereken boykot taktiğinin "özlenen tavır", "beklenen tutum" gibi özünde apolitik tavırlar olarak algılanıp, propaganda edilmesidir. Bu tavrı reddetmek, Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin "özgün"lüğünü gözardı etmemek gerekir.

Buradan hareketle Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etmek, devlet kendi devleti olmayan proletaryanın en doğru tutumudur. Üstelik bu proletaryanın yeni bir politikası da değildir. Bu devlet aygıtı ki, komünistlerin öğretmeni K. Marks tarafından daha Paris Komününü sırasında deneyimlenmiştir ki ve 1917 Rus ve 1949 Çin Devrimleri başta olmak üzere pek çok devrim deneyimi göstermiştir ki; "yeni bir dünya kurabilmek için, eski devlet aygıtının parça parça edilmesi gerekir." Bunun dışındaki her türlü girişim iyi niyetli ama özünde son tahlilde düzenin değişimini sağlamaz.

Üç aday, iki tutum değil, iki aday üç tutum!

Cumhurbaşkanlığı seçimleri için üç aday söz konusu. Adayların ortaya çıkışı var olduğu söylenen demokrasinin niteliğini göstermesi açısından önemli olsa da, asıl olarak işaret etmemiz gereken hususlardan biri; adaylardan S. Demirtaş'ın seçimlere ilişkin, "üç aday iki çizgi" var yaklaşımıdır. Demirtaş'ın eksik bıraktığı bir noktaya da işaret etmek gerekir. Bir diğer çizgi ise, boykot tavrıdır. Dolayısıyla ortada üç aday üç farklı tutum vardır. Yok saymak, söylememek, bir şeyin olmadığı anlamına gelmemektedir. Tıpkı onlarca yıldır bu ülkede Kürtlerin olmadığını varsaymanın gerçeğin üzerini örtmemesi gibi. Aynı "bağın gülü" iki aday tek bir çizgiyi, Demirtaş, halkçı, reformist ve düzen içi bir çizgiyi ve Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot tavrı içine girenler ise bir başka çizgiyi temsil etmektedirler. Dolayısıyla ortada, birisi Türk hakim sınıflarını temsil eden iki aday; diğeri ise Türkiye işçi sınıfı ve halkın temsilen bir aday ve iki

farklı çizgi vardır. Türkiye işçi sınıfı ve halkı temsil etme iddiasıyla ortaya çıkan Demirtaş, halk saflarında olmakla birlikte temsil ettiği çizgi, işçi sınıfının ve halkın kurtuluşu çizgisi değildir. Demirtaş'ın adaylığı özünde Kürt ulusal sorununun "barışçı temelde çözümünü" hedefleyen, devleti seçimler yoluyla demokratikleştirilebileceği yanılgısı içinde bulunan çizginin rafineleşmiş halidir.

Demirtaş'ın 15 Temmuz'da açıkladığı gelecek tasarrufunda ifade ettiği taleplerin büyük çoğunluğunun altına imza atılabilir. Bu yeni yaşam vaadi ve "Yeni Türkiye" vizyonu elbette sahiple-nilebilir. İfade edilenler demokratik Türkiye'ye özgü taleplerdir. Bu noktada en ufak bir şüphemiz yoktur. Sorun yöntemdedir. Bu taleplerin gerçekleştirilebilmesinin adımı olarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin görülmesidir. Bu yaklaşım gerçekçi değildir. Yaşanılanların nedeni olan aygıtın başına geçirilerek onun değiştirilebileceği sanılmaktadır. Daha da önemlisi halk kitlelerine değişimin ve çözümün adresi olarak düzeni içini ve hatta düzenin tepe noktasını göstermektedir. Bu tavrı reddediyoruz. Doğru bulmuyor, imkansız istiyoruz. Bu nedenle Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot ediyoruz.

Tavrimiz kimi kendinden menkul "solcu"ların seçim taktiğiyle karıştırılmamalıdır. Varlıkları itibariyle süzme reformist olan ve her seçime katılmayı matah bir şey sanan bazı solcuların yaptığı gibi, "aday yok" demiyoruz. An itibariyle Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin devrimci-demokratik süreci ilerleteceğini görseydik, Demirtaş'ı destekleme tavrından bir adım bile geri durmayacağımızı söylüyoruz. Boykot tavrımız, Demirtaş'ın şahsına, onun temsilcisi olduğu değerlere dair değildir. Öze ilişkindir.

"Demokratik Değişim, Barışçı Türkiye"nin yolunun Cumhurbaşkanlığı seçiminden geçmediğini, bu yolu halka önerenlerin gerçekte düzen içi bir "çözüm"ü savundukları ve bu tavrın gerçek çözüm olmadığını bilen bir anlayışa sahibiz. Bu devletin halka vereceği sadece ve sadece kan, gözyaşı, katliam, açlık ve yolsuzluktur. Daha fazla rant, daha fazla yalan, riyakarlık, yüzüstülüktür.

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılarak, yeni ve özgür bir geleceği yaratma hoş olsa da boş bir hayaldir. İşçi sınıfına ve halka boş hayaller, gerçekleşmesi imkansız olan politikalar sunmak, halkı bu hayallere ortak etmek affedilemez bir hata olacaktır. Bu hatayı sosyal şovenizme karşı olma haklı gerekçesi bile tolere edemez. Tartışılan mesele, ulusal, mezhepsel, kimlikel bir mesele değil, sınıfsal karakterlidir. Cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki tavırda sınıfsal olmalıdır. Dünyayı Sarsan On Gün'deki tren garında Bolşevikleri destekleyen askerle, sosyalist devrimci arasına geçen tartışmanın özüdür: "**Kimden yanasın, proletaryadan mı burjuvaziden mi?**"

Köylüler ağaç kesimlerine karşı direnişte!

H. Merkezi: HES'ler ve maden ocakları ile doğayı katledenler bu defa Zonguldak'ta devreye girdi. Zonguldak'ın Devrek ilçesi'ne bağlı Mahmutoğlu Köyü'nde ormanlık alana kurulması planlanan mermer ocağı için ağaçların ke-

silecek olmasına karşı köylüler sopalarla nöbet tutmaya başladılar.

Maden İşleri Genel Müdürlüğü'nden işyeri açma ve çalıştırma ruhsatı alan şirket, kayın ve çam ağaçlarını kesmeye başlayınca köylüler ruhsatın iptali için Zonguldak Bölge İdare Mahkemesi'ne başvurarak 15 ağacın kesildiği bölgede sopalarla nöbet tutmaya başladılar.

Ormanlık alanın girişine, "Köy ko-

ruması altındadır, ağaçlarımızı kimse kesemez" pankartı asan köylüler, "2

değil, 4 değil, 5 değil, 300 değil, 2 bin 453 ağaç kesilecek", "Su yerine zehir içmek istemiyoruz", "Cennet köyümüzü cehenneme çevirmeye izin vermeyeceğiz" yazılı dövizler taşıdı. Orman Bölge Müdürlüğü yetkilileri ise söz konusu alanın maden izin sahası içerisinde olduğunu ve şirketin işyeri açmak için ruhsat aldığını, ağaç kesiminin yasal olduğunu söyledi.

HDP, THY'nin İŞİD'e çalışmasını meclise taşıdı

H. Merkezi: TC devletinin İŞİD çetelerine yaptığı destek birçok kez kanıtlandı ve AKP hükümeti tarafından reddedildi. Bu sefer de HDP Şirnex Milletvekili **Faysal Sarıyıldız** İŞİD çetelerine katılacak olan 91 kişinin THY tarafından Irak'a taşındığı bilgisini meclise taşıdı.

İran'da yayın yapan Fars Haber Ajansı, yayınladığı bir haberde İŞİD örgütüne katılacak 91 Tacik vatandaşının THY tarafından Irak'a taşındığı bilgisini vermişti. Ajansın, geçtiği haberde Tacikistan vatandaşlarının 2 Temmuz'da THY'nin 254 sefer sayılı uçağıyla saat 21.10'da Duşanbe'den İstanbul'a getirildiğini, ardından İŞİD'e katılmak için Irak'a transfer edildiğini belirtmişti. Ajans ek olarak, THY'nin bugüne kadar yaklaşık 1000 Tacik vatandaşını İŞİD'e katılmak için Irak'a taşıdığını da eklemiştir. Bu habere dikkat çeken Sarıyıldız, Ortadoğu'da küresel ve bölgesel güçlerin desteği ile her türlü insanlık dışı uygulamalara başvuran İŞİD örgütüne Türkiye'nin aktif destek verdiği yönündeki yaygın kanaatin toplumu giderek endişelendirdiğini belirterek, Ulaştırma, Denizcilik ve Haberleşme Bakanı **Lütfi Elvan'a** şu soruları sordu:

"2 Temmuz tarihinde saat 21.10'da Tacikistan'ın başkenti Duşanbe'den İstanbul'a uçak seferi yapılmış mıdır?"

Söz konusu uçak seferi yapılmış ise bu uçakta kaç Tacik bulunmaktadır?"

Uçakta bulunan Taciklerden kaçısı Irak'a gitmiştir?"

THY'nin bugüne kadar yaklaşık 1000 Tacik militanını savaşa için Irak'a taşıdığı yönündeki iddia doğru mudur?"

THY uçakları Suriye'deki iç savaşta başta Rojava özerk kantonlarına ve Suriye rejimine karşı savaşan İŞİD veya diğer illegal örgütler için lojistik destek ve militan sevkiyatı yapmış mıdır?"

Grev ateşi Kent Gıda'yı da sardı!

Kartal: Geniş bir işçi havzası olan Gebze'de bir fabrikada daha işçiler TİS görüşmelerinden ötürü direnişe geçti. Son dönemde, egemen sınıfların işçi ve emekçilere dönük saldırılarına ek olarak, çıkacak olan Torba Yasa ile taşeron düzeni yaygınlaştırılırken, işçi ve emekçilerin biriken öfkesi ise, grev ve işgallerde, direnişlerde patlak vermeye devam ediyor.

Bizler de Özgür Gelecek Gazetesi olarak Kimberly Clark ve M&T'nin ardından bölgedeki bir diğer direniş olan Kent Mondelez Gıda Fabrikası'na giderek oradakilerle direnişi konuştuk:

- Bir grev sürecine girdiniz. Bize süreci ve nasıl başladığını aktarır mısınız?

Devrim Yiğit (İşçi): Mevcudumuz yaklaşık 800 kişi. Şu an 800 kişi burada hazır bekliyor. İşverenlerle olan sürecimizde; 6 ay kadar süren bir TİS görüşmesi sürecimiz vardı. Sendikamızın en son istediği zam 390 TL iken işverenin verdiği zam 170 TL artı 1200 TL'nin altında olanlara ise 50 TL fazladan verilmesi yönünde.

Biz hem işçiler hem de sendika olarak bu teklifi kabul etmedik ve greve çıktık. Ben 8 senedir burada çalışıyorum ama aldığım ücret 870 TL. 10 senelik işçi de 870 TL alıyor, 15 senelik işçi de. Geçim şartları zor olduğu için biz bu paraya geçinemiyoruz. Bunu defalarca biz işverene iletтік, fakat işveren hep kulak arkası yaptığı için, biz de mecburi olarak bu grev

Facebookta boykotu beğeneni işten çıkardılar

H. Merkezi: Sendikalı olduktan sonra işten atılan Süttaş işçilerine destek için "Süttaş'ı Boykot" eylemine tahammül edemeyen patronlar Facebook'ta boykot resimlerini beğenenleri işten çıkardı.

Sendikalı olanları işten çıkardıktan sonra sosyal paylaşım sitesinde de Süttaş

kararını aldık.

- Çalışma koşullarınız nasıl peki?

- İşveren burada, istediği zaman esnek çalıştırıyordu, istediği zaman mesaiye bırakıyordu. Biz 5. aya kadar sesimizi çıkartmadık. 5. aya kadar esnek de çalıştık, mesaiye de çalıştık, Cumartesi de geldik, Pazar da geldik, 12 saat de çalıştık.

5. aydan sonra dedik ki "bize para lazım." Sonuçta yıllık iznim duruyor, esneği ne zaman kullanacağız, izni ne zaman kullanacağız? Son süreçte bunlar bayağı arttı ve biz de Salı günü (15 Temmuz) sendikamızın aldığı kararla grevimizi başlattık.

- Peki burada son dönemde Torba Yasa ile de yaygınlaştırılmaya çalışılan taşeron çalışma vb. uygulamalar var mı?

- Taşeron çalışma değil de, sözleşmeli çalışma var. 6 ve 9 aylık sözleşmelerle çalıştırılıyor. Yaklaşık 4 yıldır kadroya eleman alınmıyor. 12 ay çalışan bir işçiye tazminat verilmesi zorunlu. Yoğun olunan dönemler geçici işçi alınıyor, öbür dönemlerde de bizim çalışma saatlerimiz uzatılarak buradan doğan açık kapatılıyor. Sürekli ağır iş yapıyorsun. Günde 8-10 ton yük sırtımızdan geçiyor bazen.

- Son dönemde hem ülkemizde, hem de burada süren direnişler var. Bunlarla bir iletişiminiz ya da dayanışmanız oldu mu?

- Birleşik Metal-İş'ten geldiler destek için. Knor'da çalışan arkadaşlar geldi, Eğitim-Sen geldi. Anladık ki, bu mücadelede yalnız değiliz. Bütün emekçi arkadaşlarımız da bizi destekliyorlar devamızda. Süttaş işçileri de destekliyorlar, ki kendi davaları da var, buradan sizin aracılığınızla onlara da teşekkür ediyorum.

"Birçok yerde direnişteyiz"

- Bize biraz süreci ve nasıl başladığını aktarır mısınız?

Zeynel Öztaş (Tek Gıda-İş Sendikası Anadolu Yakası Şube Başkanı): 1 Ocak 2014 tarihi itibarı ile Kent Gıda ile sendikamız arasında başlayan TİS görüşmelerinde 7. aya gelindiğinde anlaşmazlık yaşandı. Bizim Tek Gıda-İş olarak talebimiz

fabrikadaki tüm işçilere 500 TL zam. İşveren ise, 1200 TL'nin altında çalışanlara 50 TL taban verdi ve bütün fabrikadaki işçilere ise 170 TL zam yapmayı teklif etti. 1200 TL meselesini kapsayan 180-200 kişi. Bunlarda yüzdeliğe vurduğumuz zaman o 200 kişi %18'e, diğerlerine ise %12'ye geliyor. Biz de sendika olarak iyi niyet göstergesi olarak zam talebimizi 390 TL'ye çektik, ancak olumlu bakılmayınca taraflar masadan kalktı.

Bizim de 15'inde greve çıkmamız gerekiyordu, yoksa sözleşme fesholacaktı. Sabah 09.00'da genel başkanımız Mustafa Türkel de geldi ve beraber işverenlerle nezaket çayı içtik. İşverenin bize "Biz sendikadan bunu beklemiyorduk. Bu kadar dik durarak bizi sıkıştıracağınızı beklemedik" dedi. Kendilerinin global bir şirket olduğu ve ödeneklerinin yetersiz olduğunu belirtti. En kısa zamanda bütçeyi artırmaya çalışacaklarını söyledi.

- Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Bizim Tek Gıda-İş olarak birçok yerde direnişimiz var. Hem Yörsan'da hem de Süttaş'ta. Süttaş'ın patronu aldığı tepkilerden ötürü TÜSİAD'ın başkanlığından istifa etti. 6 bölgede daha direnişimiz sürüyor. Aynı zamanda Pazartesi günü Kent çalışanı arkadaşlarımızla Süttaş'ın Genel Müdürlüğü önünde basın açıklamasına gideceğiz.

işçilerini takibe alan patronlar "iyi hali kötüye kullanmayı içeren 29. maddesini" kendisine dayanak oluşturarak 10 işçiyi daha işten çıkardı. Sendikalaşmaya tahammül edemeyen Süttaş patronları 29. Madde'yi de kendi lehlerine değerlendirerek işçilere tazminat vermeden işten çıkardı ve bu uygulamalarla işçi düşmanlığını bir kez daha da belgelemiş oldu.

Somalı işçiler Ankara'daydı, peki Ankaralılar neredeydi?

Aralarında katliamdan sağ kurtulanların da olduğu Soma işçileri AKP tarafından katliamın ardından verilen sözlerin yerine getirilmemesi üzerine geçtiğimiz günlerde Ankara'ya geldiler. Turuncu tulumları ve üzerlerinde Soma'da katledilen işçilerin isimlerinin yazılı olduğu baretleriyle gelen işçiler bir yana, Ankara'da onları sahiplenen insanların olmaması can sıkıcı idi. Somalı işçiler Ankara'daydı ama Ankaralılar orada değildi.

Sonda söyleyeceğimizi başta söyleyelim, TC tarihinin en büyük işçi katliamını yaşamış ve olayın ardından en ufak değişimin dahi yapılmadığı madenlerde yine ölümü bekleyen işçileri faşizmin başkentinde bu kadar yalnız bırakmak ilerici, devrimci hiçbir kurum ya da insanın hakkı değildir. İşçilerin yanına vardığımız anda anlatmaya, dert yanmaya, paylaşmaya öyle aç bir tutum görünce biz de bundan etkileniyoruz. Katliamı yaşamış ya da oralara gidememiş olsak da, işçiler anlattıkça, Soma'yı birkaç saatliğine Ankara'ya getirince durumu bir nebze olsun anlayabiliyoruz.

301 madencinin katledildiği ilk anlardan itibaren katliamın üstünü örtmek ve olası tepkileri bastırmak için "yalandan" yas ilan eden, Soma'ya giderek ikiyüzlülük pratiklerine bir pratik daha ekleyen devlet temsilcilerinin verdikleri sözlerin bir tanesini dahi tutmamış olmasının yarattığı öfkeyi işçilerin gözlerinden okumak o kadar kolay ki...

Soma'da gerçekleştirdikleri eylemlere birçok işçinin katılmayı "tercih" edip hak aramak yerine devletten bütün tutarsızlığına rağmen medet ummalarından ve Türk-İş'in de katliama karşı hiçbir şey yapmıyor oluştundan yakınan işçilerin, bununla yakınmakla yetinmeyip DİSK'e Maden-Sen öncülüğünde Ankara'nın yollarını arşınlamış olması

Katliamın ardından yine Meclis'te AKP ile yaptıkları görüşmelerde ve Soma'ya gelen devlet temsilcileri tarafından ifade edilen ve şimdi Soma madencisinin elinde talep haline gelen sözler tam da devletin niteliğini ortaya koyuyor.

önemli bir kazanımdır. İşçilerin gerçekleşmesini en zor gördükleri olsa da dillendirmeyi sürdürdükleri talepleri **madenlerin kamulaştırılması** idi. Bununla birlikte taşeronun kaldırılması vurgusu eyleme rengini veriyordu. Ve tek başına AKP karşıtlığı üzerinden meseleyi özünden koparmak isteyenlerin inadına karşı **"madenciler burada, devlet nerede"** sloganının varlığı eyleme ayrı bir hava kattı.

Hani madenlere önce onlar inecekti...

Katliamın ardından yine Meclis'te AKP ile yaptıkları görüşmelerde ve Soma'ya gelen devlet temsilcileri tarafından ifade edilen ve şimdi Soma madencisinin elinde talep haline gelen sözler tam da devletin niteliğini ortaya koyuyor.

En önemlisi söz *"gerekirse önce biz ineceğiz, sonra siz ineceksiniz"* denilerek verilen ve devlet denetimleri yapılabildiği kadar istemeyen kimsenin inmeyebileceği olarak açıklanan söz. Ama zaten madene girmek insanların isteğine bağlı olsaydı, kimse girer miydi ki? Üstelik Soma'da, yüzlerce işçiye mezar olan o madende?

Diğer en önemli sözlerden biri de taşeronun kaldırılacağıydı. TC'nin bir Taşeron Cumhuriyetine dönüştürüldüğü düşünüldüğünde, Soma katliamında taşeronun iyice teşhir olduğunu da hesaba kattığımızda bunun koca bir yalan olduğu ve taşeronun "söz verilerek" kaldırılmayacak denli kapsamlı bir sorun olduğunu bir kez daha görüyoruz.

Diğer talepler ise şunlar; *maaşlar en az 2 bin TL olacak, 6 maaş ikramiye verilecek, haftalık çalışma saati 36 saati geçmeyecek, kamuda yeraltındaki çalışma saati 6 saat olacak, emeklilik yaşı düşürülecek, ölen madencilerin yakınlarına TOKİ'den ev verilecek, resmi tatiller ve senelik izinler yer altı sigortası olarak yatırılacak.*

İnsanca yaşamak için olmazsa olmaz olan bu koşulların, neden söz verildiğini ve neden sözün tutulmadığının sebebinin aynı olduğunu biliyoruz. Durdurmayı güya "halkın" meclisi olarak anlatılan TBMM'ye gelecek yapmaya çalışan Soma işçisinin tulumlarıyla içeriye girmesine engel olunması aslında bu düzeni çok iyi anlatıyor...

(Ankara'dan bir ÖG okuru)

Emekçinin Gündemi

Seçimlerde oy yerine taleplerimizle boykotu büyüt!

Seçim süreçleri, dönemsel özellikleri itibarıyla taktik olarak önemlidir. Kimi zaman sınıf mücadelesinin ortaya çıkardığı tablo, güç dengeleri, seçim süreçlerinin bir taktik olarak ele alınıp değerlendirilmesine elverişli olur. Böylesi dönemlerde, seçimlere dâhil olunarak politik yaklaşım ortaya konulur. Bazen seçimlere dâhil olmak sınıf mücadelesinin andaki gelişimine hizmet etmeyen bir süreç olarak ortaya çıkar. Böylesi durumlarda, **boykot**, politik bir tavır alış olarak gündeme gelir.

Gelinen aşamada, cumhurbaşkanlığı seçimleri, sistemin meşruiyetini ideolojik ve politik anlamda sağlamada, sistem dışına çıkma eğiliminde halk hareketlerini sistem içine kanalize etmede ve mevcut sömürücü sistemin hedefindeki emekçi yığınların bilincini, sistemin temel organları varlığını sürdürmüşken sistemin demokratikleşebileceği fikriyle bulandırmada bir araç olarak kullanılmaktadır. Elbette bizim açımızdan asılan işçi sınıfının fiili meşru mücadelesinin geliştirilmesi temelinde, sistemle bir hesaplaşma içine girmek olacaktır. Bu süreçlerde, sistemin teşhirini yaparak, işçi sınıfına yönelen bu ideolojik saldırıya karşı barikat kurmak ve mücadeleyi bu temelde yükselterek örgütlenme çağrısı yapmak doğru olacaktır.

Bugün böylesi bir süreçten geçmekteyiz. Seçim süreçlerinin önemini ve kitlelerin Gezi İsyanı'nın ardından politikleşen gerçekliğinin farkında olan iktidar, bu amaçla seçimlere katılım çağrısı yapmaktadır. Zira, sistem, yaşadığı açmaz ve tikanıklığı aşmada seçimleri bir kaldıraç olarak kullanmak istemektedir. Gelişen bu atmosferi dikkate almak, buna uygun politika ve taktik üretmek ve de bunlar üzerinde önemle durmak görevlerimiz arasındadır. Seçimle işbaşına gelecek bir cumhurbaşkanının işçi sınıfı ve emekçi yığınlara özgürlük ve refah getireceği iddia edilirken aynı günlerde meclisten geçen torba yasa ile sınıfın ve emekçilerin kazanılmış haklarının budanması adına yeni düzenlemeler yapılmaktadır. Bu gelişmeler, çelişkiler, hakim sınıfların gerçek yüzünü anlatan böylesi adımlar, boykot tavrımız açısından ajitasyon ve propaganda faaliyetimizin yükseleceği zemini oluşturmaktadır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin, işçi sınıfı ve emekçi yığınların yaşamında gerçekte ne değiştireceği, düzen partilerinin meydanlardan iddia ettikleri iyileştirmelerin gerçek niteliği üzerinde durmalıyız.

Özellikle de toplumsal kutuplaşmanın geldiği aşama itibarıyla AKP karşıtlığının tavrı almada esas olmaması gerektiğini dile getirmeliyiz. Bunun yerine seçimlerde, işçilerin ve emekçilerin en temel taleplerini yerine getireceklerine dair iddialı yol haritaları, yeni Türkiye vizyonları bize yeterince argüman sunacaktır. Eğer etkili bir şekilde bahsini ettiğimiz faaliyeti yürütebilir, ajitasyon ve propaganda faaliyetini örgütlenmeyle birleştirebilirsek, yakına ama ileriye doğru adımlar atmamız mümkün olabilecektir. Düzen partileri, kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılara yenilerini eklemek için seçim süreçlerinde kapsamlı saldırılara paralel küçük kırıntıları öne çıkararak ve yeniymiş gibi lanse edip göz boyamaya çalışarak, sınıfın mücadele şevkini kırmak istemektedir.

Buradaki oyuna çomak sokmak, gerçekleri açığa çıkarmak ve en temel haklarımızın ve taleplerimizin ortaya konulması bu süreçte görevimiz olacaktır. Sistemin açmazından yüklenmek, çelişkilerin derinleşmesini sağlayacaktır. Daha dün Soma'da 301 rakamına hapsedilerek ölümü bile yok sayılan işçilerin ölümüne neden olan çalışma koşullarının düzeltilmesine dair en ufak bir adım bile atılmıyordur. Coğrafyamızda her gün iş kazalarında 3-5 kişi ölmektedir. Sendikal haklar önünde bulunan engeller her gün artarak sürmektedir. Örgütlenmenin önündeki engellerin sürmesi, yeni dönemdeki saldırılara işaret etmektedir. Diğer yandan kamu çalışanlarının güvencesi ortadan kaldırılmak istenmektedir.

İşçi sınıfı ve geniş emekçi yığınların yaşam koşullarının düzeltilmesi adına sergilenen pratik, devletin temel yaklaşımını ortaya sermektedir. Bugüne kadar mevcut hakları tırpanlayan, sistem partilerinin bu seçimlerde de işçilere, emekçilere verecekleri hiçbir şey olmayacaktır. Bu nedenle bu seçimlerde her oy sistemin aklanması ve buradan hareketle ideolojik ve politik olarak güçlenmesine hizmet edecektir.

Seçim sürecinde R. T. Erdoğan ve E. İhsanoğlu'nun temsil ettiği seçenek dışında kalan ve bu partilerle taban tabana zıt bir zeminde hareket eden ilerici, demokrat güçleri temsil eden HDP'nin seçimlere dâhil olması yanlış bir taktik adımdır. Temsili, sembolik, düzenin başlıca makamlarından olan ve bugüne kadar işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıları koordine etmekle meşgul olan cumhurbaşkanlığına gelinerek demokratikleşmenin sağlanabileceğini düşünmek yanlıştır. Sınıfı ve emekçileri düzen partilerinin yalan, aldatmaca ve sahtekârlığına karşı uyarmak; ilerici, demokrat dostlarımızın yanlış taktikleri üzerine geliştirici tartışmalar yürütmek gereklidir. Bu bakımdan oy yok, çözüm halkın örgütlü gücünde, çözüm mücadelede, şian ve talebi ile süreci örmeliyiz.

TTB ve İTO'dan su sorunu konulu basın toplantısı

İstanbul: Türk Tabipleri Birliği (TTB) ve İstanbul Tabip Odası (İTO) 17 Temmuz'da Çağaloğlu'ndaki İTO binasında İstanbul başta olmak üzere birçok bölgedeki susuzluk tehlikesini ele alan bir toplantı gerçekleştirdi.

Basın toplantısında ilk olarak sözü alan İTO Yönetim Kurulu üyesi Dr. **Ümit Şen**'in toplantının içeriğiyle ilgili bilgi vermesinin sonrasında Dr. **Hüseyin Demirdizen** söz alarak: *"Yeterli beslenememe, açlık, susuzluğa göre daha dayanabilecek noktada durmakta; o nedenle su sorunu enerjiden daha çok dünya üzerinde çatışmalara sebep olabilecek sebeptir"* dedi.

İstanbul'da birkaç gündür suların pis koktuğu şikâyetinin sosyal medyadan da insanlar tarafından dillendirildiğini belirten Demirdizen, bunun sebebinin barajlardaki atıklar ve artmanın yeterli olmaması olduğunu söyledi.

Demirdizen'in ardından kullanılabilir, güvenli, yeterli içme ve kullanma suyunun temininde toplum sağlığını olumsuz etkileyecek sorunlara neden olacağını belirten Dr. **İncilay Erdoğan**, *"İstanbul'daki baraj doluluk oranlarının %20'lere düşmüş olması yakın gelecekte planlı-plansız su kesintilerinin gündeme gelmesine neden olacaktır"* dedi.

DENG BI DE KOBANÊ

Suriye'de Mart 2011'de başlayan, Rojava Kürtleri kendi özyönetimlerinin alt yapısını örgütleyerek YPG ile yeni bir sürece girdi.

2012'nin Mart ayından itibaren ilk ateşi Kobanê'de yakan YPG, Efrin ile Cizirê kantonlarında da öz yönetimini oluşturduktan sonra IŞİD çetelerinin saldırılarına hedef oldu. IŞİD çetelerinin, aralıklı ama şiddetli olarak sürdürdüğü saldırılar, Kobanê'nin stratejik konumundan kaynaklanıyor. Efrin ile Cizirê kantonlarından tamamen izole edilerek ambargoya direnen Kobanê'ye 2 Temmuz'dan bu yana IŞİD'in tehdidi daha da arttı. IŞİD saldırıları Kobanê kantonunun batısında Cerablus ile Minbic, doğusunda Grê spî (Til Ebyad), güneyde ise Sirîn kasabalarında yoğunlaşmış durumda.

Sınırlarının Rojava kısmına hendek kazan KDP ise Şengal, Til Hemis, Hol arasında, IŞİD ile sınır olan bölgeye değil hendek kazdığı sınıra bile yaklaşmıyor. Peşmerge sınırın 13 km uzağındaki Şengal'in Hana Sor köyünde mevzilerinden çıkamıyor. IŞİD çeteleri ise bu bölgeden Musul hattına doğru sürekli hareket halinde ve buradan yüzlerce ağır silahı Rojava'ya götürmekte. Aynı siyaseti yürüten Türkiye; Derik, Serekaniyê, Kobanê ve Efrîn alanında hendekler kazarken ve yoğun askeri önlemler alırken, Cerablus, Til Ebyad gibi IŞİD'in denetiminde olan bölgelerde sınırlarını sonuna kadar açmış durumda.

Bu uluslararası organizasyonun sergilendiği Kobanê'de IŞİD'e karşı günlerdir direniş devam ediyor. Bir gün bile direnemeyen Musul'dan sonra Kobanê'de istediğini alamayan çeteler TC ve KDP ile birlikte uyguladıkları ambargo ile insansızlaştırma planlarını devreye sokmuşlardır. Bununla birlikte elektriğin IŞİD'in elinde bulunduğu Cerablus'tan geldiği için bir yıldan bu yana elektrik sorunu yaşanmakta. Ve Esad rejiminin bilinçli bir şekilde hiçbir hizmet götürmediği Kobanê'de tüm saldırılara rağmen inşa çalışmaları da sürdürülmeye çalışıyor.

Direnen Rojava halkına T. Kürdistanı başta olmak üzere diğer parçalardan da kazanımlara direnişe destek çağrıları yapılmakta. Özellikle de T. Kürdistanı'nda birçok gencin direnişe destek vermek için Kobanê'ye geçmesi ile birlikte ortaya çıkan dayanışma IŞİD'in istediğini elde edemeyeceğini de göstermekte. IŞİD'in saldırılarına karşı tepkiler yükselirken, Kobanê'de aralarında köylüler ve işçiler ile kurum çalışanlarının bulunduğu yüzlerce kişi, YPG saflarında mücadeleye katıldı. Çeteler Kobanê'nin belli köylerini ele geçirmesine rağmen var olan direniş karşısında ilerleyemekte ve ele geçirdiği köylerden geri çekilmek zorunda kalmakta.

Diğer yandan Birecik Ziyaret köyü ve Suruç'a bağlı Çiçekalan Köyü'nde kurulan çadırlarda toplanan binlerce insan yüz metre ileride "li binxet" direnişe sahip çıkıyorlar. Bizler de tüm gücümüzle bu direnişin bir parçası olmalıyız. (Bir ÖG okuru)

Dersim'de gerilladan eylem

H. Merkezi: Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgiye göre Dersim merkeze bağlı **Askisor (Okurlar) Köyü** sınırları içine, Ulaştırma Bakanlığı ve Turkcell şirketi tarafından kurulması planlanan baz istasyonuna ait malzemeler 8 Temmuz günü saat 16.00 sıralarında TKP/ML TİKKO gerillaları tarafın-

dan imha edilmiştir.

Dersim Bölge Komutanlığı yaptığı açıklamada "Eylemde ayrıca baz istasyonunun yapımını üstlenmiş olan taşeron şirkete ait araç da yakılmıştır" bilgisini vererek şöyle demektedir;

"Eylemimizin amacı halkımızın itiraz ve sağlığını hiçe sayan, sadece elde edeceği kârı düşünerek hareket edenlere engel olmaktır. Sürecin kendilerine sunduğu fırsat-

lardan yararlanmak isteyen egemenler karakol, HES, baraj, maden saldırılarında olduğu gibi birçok yerleşim yerine baz istasyonu kurmak istemektedir. Halkımız kendi geleceğine, yaşadığı topraklara ve planlanan saldırılara karşı duyarlı olmalı, karşı çıkmalıdır. Yağma ve talana dönük saldırıları engellemenin başlıca yolu budur. Bu anlamda eylemimiz halkımıza dönük bir mücadele çağrısıdır."

"Çünkü köylerimizi düşman yaktı, niye yalan söyleyelim!"

Devletin 1994 yılında köy boşaltma operasyonları ile köyleri yakıp-yıkmasının üzerinden tam 20 yıl geçti. O dönem köylerinden zorla göç ettirilen ve yıllardır zor koşullarda yaşam mücadelesi veren köylülerin büyük bir kısmı, bugün köylerini ancak yayla yeri olarak kullanabiliyor. Devletten hiçbir yardım görmeden, kendi çabalarıyla yaptıkları barakada yaşamaya çalışan Ovacıklı bir köylü ile yaptığımız röportajı yayımlıyoruz:

- Devlet köyünüzü yaktığında neler hissettiniz? Neler yaşadınız?

- Biz dedik ki '38'de yaptığı gibi bizi kurşuna dizecek, anne babamızı sürgüne gönderecek. Ekim ayıydı, bir gün asker köye geldi. Komutan bizi topladı, üç dakika süre verdi evleri boşaltalım diye. Üç tane asker gelip bize yardım etti. Komutan daha üç dakika geçmeden askerlere küfür ederek evlerimizi yakmalarını söyledi. Askerlerden biri bana "ben de Aleviyim" dedi. O da komutana küfrediyordu. Ben de dayanamadım, küfürler çok zoruma gitti ve "yakın gitsin" dedim. Evin içine yangın bombası gibi bir şey attılar ve evimiz bir anda yanmaya başladı. Sadece evimizi değil, otlarımızı, ahırımızı, her şeyimizi yaktılar.

- Sizce köyler neden boşaltıldı, devletin istediği neydi?

- Düşman gerillaya ekmek verdiğimizizi söylüyordu, bahanesi oydu. "Evinize gelen gerillayı bize ihbar etmediniz" diyorlardı. "Siz bizden taraf olmadınız, gerilladan taraf oldunuz" diyorlardı. Devletten yana olmadığımız için köylerimizi boşalttılar.

- O dönemde operasyonlarda kaybedilenlerden ve ölenlerden bahsediliyor?

- Bizim akrabalarımızdan ölen olmadı. Karaoğlan-Kızılkilise tarafında **Aslan Yıldız** kendi halinde bir köylüydü. Timler silahların dipçikleriyle vura vura öldürdüler. Cenazesini bile vermediler. Altı ay sonra aileler Ankara'ya gitti. Ancak öyle verdiler. Ailesi cenazeyi aldığı anda cenaze kurtlanmıştı. Askerler cenazeyi gömmeden öylece bırakmışlar.

- Devlet köyleri yaktıktan sonra insanları başka yerlere sürgün etti. O süreçte sürgün edildiğiniz yerde neler yaşadınız?

- Sürgün edildiğimizde çoluk çocuk dışarıda, aç kaldık. Bir süre sonra bir köye taşındık, ev kiralamıştık. Sonra asker geldi, "nereden geldiniz?" dedi, köyümüzü sordu. Ben adresimi, köyümü söyledim. Bize "buranın bir geleceği yok, şehre gidin" dedi. Ben "şehirde yapmamam" dedim, kendi memleketimde kalırım. Sonra diğer köylülerin bazıları da korkularından kendi köylerini boşalttılar.

Ekonomik yönden çok zorlandık. Malımızı satıp geçinmeye çalıştık bir süre. Esnaftan un falan istediğimizde bize borç bile vermiyorlardı. Çünkü çoğu zaman borcumuzu ödeyemiyorduk. On yıla kadar çok zorluk çektik. Tarlalarda çalıştık bir ara. Ama bir sürü işsiz insan vardı. Üç dört ay sonra prefabrik evler dağıtıldı.

İlkbaharda kiradan çıktık. Yağmur çamur içinde, eşyamız yoktu, askerler yakmıştı.

Kışın çok zordu, soğuktu. Elektrik yoktu. Sonra devletten talep ettik, elektrik verdiler. Elektrikli soba almıştık ama onun da bir faydası olmuyordu. Elektrik faturası çok fazla ge-

liyordu. Kafalarına göre yazıyorlardı. **Rıza Çolak** denen şahıs bakıyordu bu işlere. O süreçte çok perişan olduk. On iki yıl boyunca orada kaldık. Annem o yüzden zatürreden öldü.

- Yıllar sonra köylerinize geri döndüğünüzde yakılıp-yıkılan evlerinizi gördüğünüzde ne hissettiniz?

- 2005 yılında yaylaya geldik. Köyümüzdeki ağaçlar kurumuş, tarlalarımızı sel hep ikiye bölmüştü. Bazı sağlam ağaçlar vardı onları suladık, yeniden çeki düzen verdik.

Ondan önce köyümüze dönmemiz de yasaktı. Devlet açıklama yapmıştı, "sivil görürsek vururuz" diyorlardı. Valiye başvuruyorduk "köylerinize gidebilirsiniz" diyordu, ama asker bize sürekli not yolluyordu "gelirseniz vururuz" diye.

- Şimdi köye geri dönmek için devletten beklentileriniz nedir?

- Koşulların uygun olması için ev şart. Esas istediğimiz şey bir evimizin olması. Ev olmazsa ha gelmişsin ha gelmemişsin. Ekonomi lazım, güç lazım. Köylerimizi yaktıklarında 34 yaşındaydım şimdi yaşlandım. Gücümüz kalmadı. Yoksa insan kendisi yapabilir. Ama şimdi nakliye çok para, işçisi, kumu, çimentosu hepsi çok para. Köyümüze gelmesek geçimimizi sağlayamayız. Emekliliğimiz yok, maaşımız yok. Hayvancılıkla geçiniyoruz.

- Peki devlet neden yardım etmiyor?

- AİHM'e başvurduk o dönem, Tansu Çiller "PKK katırlarla, helikopterlerle bombalıyor, köyleri PKK yaktı" dedi. AİHM de "PKK'nin bu kadar gücü varsa devlet bitmiştir" diyerek itiraz ediyor. O zaman da devlet bunlar gerillaya ekmek veriyor diye yaktığını kabul etti. Daha sonra devlet bize "köyümüzü PKK yaktı dersiniz yardım ederiz" dedi.

Biz devlet yaktı demeyince bize yardım etmediler. Valiliğe gidip "evimizi teröristler yaktı" diyenlere çok para verdiler. Biz yalan söylemediğimiz için şu an bu durumdayız. Onursuz davranmadığımız için, o kadar başvurduğumuz halde şimdiye kadar hiçbir yardım görmedik. Çünkü köylerimizi düşman yaktı, niye yalan söyleyelim?

(Ovacık'tan bir Partizan okuru)

Ma "Dersim'de de kadın sorunu vardır" ha!

Yeni Demokrat Kadınlar olarak, bu yıl yaz sürecimizde Dersim Festivali öncesi Ovacık'ta özgün bir kadın çalışması yapma kararı almıştık. Bunun için Dersim'de biraraya gelip konularımızı belirledik ve sonra festival çalışması yapacak arkadaşlarla Ovacık'a doğru çıktık yola. Ovacık'ın kıvrılan yollarında beni tek heyecanlandıran buranın serin ve yeşil ormanların arasından geçerken gördüğümüz bu güzel coğrafya değil sadece. Önümüzde en önemli sorun "**Dersim'de kadın sorunu yoktur**" şeklinde özetleyebileceğimiz yaklaşımdı. İşte beni heyecanlandıran bunun üzerine gideceğimiz farkındalık çalışmasına adım atıyor oluşumuzdu.

Daha önceki çalışmalarda kadınlar olarak sohbet ederken gerek kadınlar gerek erkekler ve devrimci, demokrat pek çok kişi tarafından dile getirilen bölgede "kadın sorunun olmayışının" karşımıza çıkacağını tahmin etmekteydik. Çünkü burası Dersim'di, burada devrimci, demokrat örgütler yıllardır faaliyet yürütüyordu ve hemen herkes zaten devrimci, solcu olduğu için belli bir bilinç vardı. Bundan kaynaklı da kadın sorunu yaşanmıyordu. Toplumsal cinsiyet eşitsizliğinin, erkek egemenliğinin bilince çıkarılmasının önünde set olan bu algı oldukça yaygındı ve amacı-

mız buna bir darbe vurabilmektir.

Çalışmaya başlar-ken oldukça coşkulu başladık ve ilk girdiğimiz köy, her birimiz için oldukça verimli sohbetleri beraberinde getirdi. Evet karşılıklı öğrenme sürecinin de bir parçasıydı bu tartışmalar. Girdiğimiz ilk evlerde genelde kadınlar kapı-

larımızı açtı, çünkü erkekler ya çarşıda (Ovacık merkez) ya kahvede ya da "dışarı işinde" (siz bunu erkek işi olarak okuyabilirsiniz) oldukları için kadınlar da "ev işlerinden" kaynaklı "haliyle" evde oluyordu.

Konu başlıklarının hepsinde kadınları muhatap alıyorduk. Cumhurbaşkanlığı seçimleri ile ilgili fikrini sorduğumuzda çekingen davranışa da erkeklerin olmadığı evlerde daha rahat fikirlerini dile getirmekteydi kadınlar. Ayrıca kadınların daha dikkatli dinledikleri, karşıdaki kişiyi daha fazla dikkate aldıkları oldukça dikkat çekiciydi. Söz konusu kadın sorunuyorsa elbette tartışmalar daha canlı yaşanmaktaydı kadınlar açısından.

Pek çok kadın fiziksel şiddet görmediğini, bazen kadın sorunu yaşamadığını söylese de, tartışmalar derinleştikçe gördükleri ekonomik, psikolojik vb. pek çok şiddet türüne maruz kaldıkları rahatlıkla görülmüyordu. Ayrıca kadınların bir kısmı "*Benim eşim iki tokat vurdu, bazen böyle biri iki tokat atar ancak bu dövdüğün anlamına gelmez*" diyerek gördükleri fiziksel şiddeti açık ediyorlardı. Tartışmalar sırasında kadınların oldukça politik olduğu, güncel konulardan yaşadıkları kadın sorununa kadar meseleye hâkim oldukları görülmüyordu. Kadınlar yaşadıkları sorunla-

rı doğrudan "kadın sorunu vardır" şeklinde ifade etmese de "*kadın olmak zor, kadınların işi bitmez erkekler dışarı işini bitirdi mi boş kalıyor*" vb. cümlelerle kadın oldukları için yaşadıkları pek çok soruna dikkat çekiyorlardı.

Kadınların bir kısmı umutsuz olduklarını dile getirirken nedeni olarak bu kadar ileri bir yerde yaşadıkları kadın sorununa şaşkınlıkları ve burada çözülmezse başka bir yerde çözülemeyeceği düşüncesiydi. Çünkü Dersim'de karşılaşacağımızı düşündüğümüz dikkat çekici noktalardan biride "*Dersim'de kadın sorunu vardır*" tartışması sırasında kadınlardan gelen "*Burası Dersim. Herkes devrimci! Ancak burada eşine, kızına, sevgilisine karşı şiddette uygular, kötü söz, küfür eder*" diyerek başka bir gerçeğe işaret etmiş oldu.

İnceltilmiş, örtülmüş, saklanmış oldukça gizli bir sorunu tartışmak çok kolay olmuyordu. Ne de olsa Dersimliler bazen biraz fazla "illegal" olabiliyordu. Tabii memleketlerine helal geliştirmemek gerekirdi. Direnişin coğrafyasında devrimciler, solcular "dövmez", "cinsiyetçi işi bölümüne göre hareket etmez", "küfür etmez", bu toprakların tarihine yakışmazdı. Ancak gerçek böyle değildi ve erkek egemenliği tıpkı feodalizm gibi bu topraklarda varlığını devam ettiriyordu. Zor, gizli ve örtük olan o sorunu tartışabilmek, varlığına işaret edebilmektir. İşte tam da bu nedenle bizler çelişkilerimizden doğru sorunu tartışmaya başlamak gerektiği üzerine durmak, bu konuda ısrar etmek gerekir bence. Dersim'de bile "kadın sorununun var olduğunu" anlatabilmek için çalışmalarımıza devam edeceğiz. Tabii bu "soruna" karşı YDK'da örgütlenme ve mücadele etme çağrılarımızla! (Bir YDK'lı)

Evvel Temmuz'da kadınlar

Hasad Zamanı anlamına gelen Evvel Temmuz'da biz kadınların hasadı yıllardır bastırılmış, emekleri, fikirleri, bedenleri yok sayılmış kadınların militan tavırları olmuştur/olacaktır. Festival çalışmaları boyunca kadın olarak her yerde, her çalışmada bulunmaya, bir kadın olarak rahatsız olduğumuz her şeyi ifade etmeye özen gösterdik.

Yeni Demokrat Kadınlar olarak bulduğumuz her yerde kadın inisiyatifi öne çıkar- ma bilincimizle, kadınlarla bir araya gelmeye, her fırsatta kadın sorunu üzerine tartışma yürütmeye özen gösterdik. Bu tartışmalarımızın bir sonucu olarak "**LGBTİ**" ve "**Taciz**" konusunda bir eğitim çalışması aldık. "**LGBTİ**" konusu oldukça yabancı olduğu, üzerine yeni tartışmalar yürüttüğümüz bir konu olmasından dolayı herkes temkinli davranıyordu. Aramızda bulunan LGBTİ bir arkadaşın kendi yaşamını, kendini tanıma sürecini, karşılaştıkları güçlükleri anlatması sonrası, bu konu ile ilgili algılarımızın zayıf olduğu, algılarımızı geliştirmemiz gerektiği sonucuna varıldı.

Günün ikinci bölümünde "Taciz" konusunu konuştuk. Bileşenin çoğunluğunun erkek olması beni ürkütüyordu, çok zorlu bir tartışma olacağı aşikardı. Taciz denilince ilk neyi çağırıyor diye Kadın Buluşması'nda yaptığımız gibi sorularla başladık. "**Kadın beyanı esastır, aksini ispat etme yükümlülüğü erkeğe aittir**" ilkesinden ne anladığımız, burada beyanı nasıl tartıştığımız, üzerine konuştuk. Asıl soruya gelmişti sıra, bu soruya alacağımız yanıtlar önemliydi: "**Kadın taciz eder mi?**"

Birkaç kişi dışında salonda bulunan herkes "eder, hem de erkekte daha fazla eder" yanıtını verdi. Of ya biz kadınlar ne çok taciz ediyormuşuz, bu küçücük bileşende dahi neredeyse her erkek tacize uğramış, her ne hikmetse benim bir tacizi dillendirmem, kendime itiraf etmem ve bunu sonrasında başkalarına dillendirmem o kadar zor ve uzun oluyorsa, erkek yoldaşlarda bir o kadar rahat ve kolaydı. Kadında travmalara neden olan tacizin, erkeğin yaşadığıyla aynı olamayacağını düşünüyordum. Bu nedenle aynı şekilde adlandırılmasının rahatsızlık duyuyordum. Çünkü taciz bir erklik ispatıdır. Ve kadınlar açısından "erk" olabildikleri alanlar yok denebilecek kadar azdı. Tartışmalarda bir sonuca varma ya da ikna olma olmadı elbette. Ancak tartışmadaki amacımız beyin fırtınası yapmak, bu konudaki algılarımıza soru işaretleri koymaktı.

Gelelim festivalin bizim içe dönük çalışmaları dışındaki kadın yüzüne. Ben de dahil olmak üzere köy çalışmalarına katılan bütün arkadaşların dikkatini çeken, Cumhurbaşkanlığı Seçimi ile ilgili düşüncelerimizi aktardığımızda kadınlardan aldığımız geri dönüşler, "aynen, biz de böyle düşünüyorduk" demeleri oldu. Köy çalışmalarında oluşturduğumuz gruplarda bir kadın olmasını ve ayrıca sadece kadınlardan oluşan bir grubun oluşturulmasını sağladık. Sadece kadınlardan oluşan grupta yer alıyordum, içimden "dilerim hep kadınlarla karşılaşırım" diyordum. Çünkü erkeğin bulunduğu ortamda kadınlar kendini ifade etmek istemiyor, daha doğrusu ifade etmeye fırsat bulamıyordu.

Çalışma boyunca elimizden geldiğince kadınlarla iletişim kurduk, tartışmalar yürüttük. Kadın Buluşması'nın arkasından yoğunlaştırılmış böyle bir çalışmanın içerisinde olmak hangi alana yüklenmem gerektiği açısından ön açıcı olmuştur. (Antakya'dan bir YDK'lı)

#KadınKatliamıVar

H. Merkezi: Aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu 70'i aşkın kadın ve LGBTİ örgütleri biraraya gelerek 20 Temmuz günü ülkenin birçok yerinde kadın ve trans cinayetlerine karşı eylemdeydi.

Dersim/Ovacık

Aralarında YDK'nın da olduğu Ovacıklı kadınlar Turistik Otel önünde "**#Kadın katliamı vardır! Şiddete ve nefrete karşı örgütleniyoruz**" yazılı pankart açarak Belediye Binası önüne yürüdüler. "**Kadın cinayetleri politiktir**", "Munzur özgür aksın, kadın özgür yaşasın", "**Dünya yerinden oynar kadınlar özgür olsa**" vb. sloganlarını haykıran kadınlar ajitasyonlarla katliamlara karşı mücadele edebeklerinin mesajını verdi.

Belediye Binası önünde yapılan açıklamada, "**Artık ellerimizde yakınız! Katledilen, intihar adı altında ölüme sürüklenen, köyleri boşaltıla-**

rak sürgün edilen; alınterini toprağa döken, sömürülen, baba ve koca evine mahkûm edilen kadınların öfkesiyle buradayız! Yaşamak için, yaşamalarımıza sahip çıkmak için buradayız! Yasasıyla, yargısıyla, polisiyle askeriyle devletten hesap sormak için buradayız!" denilerek kadınların öfkesine vurgu yapıldı.

Eylemin ardından YDK tarafından yapılan bir duyuru ile kadınlar Munzur Çevre Derneği'ne davet edildi ve burada "Doğa ve Kadın" konulu sinvizyon izlendi. Yapılan sohbet eylemin çok coşkulu olduğunu dile ge-

tiren kadınlar "*burada 8 Mart'ta bile bu kadar kadın biraraya gelmiyor*" diyerek eylemin olumlu geçtiğini söyledi. Tartışmalar sırasında bunun bir başlangıç olduğu bundan sonrası için daha sık biraraya gelmenin önemli olduğu dile getirildi.

İstanbul

Boğaziçi'de buluşan kadınlar buradan coşkulu sloganlarla çarşıya yürüdüler.

Eyleme katılan YDK'lular ise, yol boyunca "**Rojava devrimi kadın devrimidir**", "Kadın cinayetleri politiktir", "**Filistin'de direnen kadınların direnişi, direnişimizdir**", "Jin, jıyan azad", "**Kadın cinayetlerine son**" vb. yazılımları yaparak kadın cinayetleri protesto etti. Kadıköy Çarşı girişine gelindiğinde ise Türkçe ve Kürtçe açıklama yapıldı.

Boykot, Türk şovenizmine devrimci bir darbe, sistem karşıtlığına açılan kapıdır!

Seçimde boykot tavrı benimsemek, daha doğrusu Kürt ulusal hareketinin adayı Selahattin Demirtaş'ı desteklemek Türk şovenizmiyle mücadele eden ve demokrasiden yana tavır almamak anlamına mı gelmektedir? Başta Kürt hareketi olmak üzere belli devrimci ve demokratik çevrede bu bir "mahalle baskısı" biçimine dönüşebilmektedir. Genel ve yerel seçimlerde Kürt ulusal hareketinin demokratik taleplerine sunulan destek; HDK üzerinden geliştirilen birlikte hareket etmenin gözetilmesi, sosyal şovenizme darbe vurulması amaçlı ortak zeminde pratik çalışmalar önerilmesi vb. vb. politikarlardan hareketle, Cumhurbaşkanlığı seçimlerindeki boykot tavrımızı bir çelişkiymiş gibi ele almaya götüren bir zemin de oluşturmaktadır.

Oysa devrimci ve komünistler açısından seçim meselesi siyasal, taktik bir konudur. **Bir bütün olarak seçimlere yönelik alınacak tavır, genel politik iklime, devrimin çıkarlarına, toplumsal gelişimini etkileyen faktörlere bakılarak belirlenir.** Ülke gündemi, siyasal yaşamın gelişim seyri çok hızlı ve değişkendir. Dün geçerli olan taktik bugün için devrimci süreç açısından tehlikeleri barındırıyorsa hızla terk edilebilir. Bunu tespit etmek ve buna göre konumlanmak politik esnekliğin de bir göstergesidir. Bir tutarsızlık değil **politikmanın yasalarına sıkı sıkıya sarılma ve hayata geçirme** tutumudur.

Seçimlerde, halk saflarında ve tutarlı demokratik bir çizgiye sahip olan ve TC tarihinde ilk defa Kürt siyasal kimliğiyle böylesi bir seçim sürecine dahil olan adayın varlığı vb. yegane destek gerekçesi olabirdi. Kürt ulusal haklarının daha geniş kesimlerde meşruiyet kazanması ve Kürt düşmanlığına oturan şovenizmin etkisinin zayıflaması, seçim oyununda çıkacak sonucun Kürt ulusal haklarında önemli bir belirleyen olması durumu gibi faktörler seçimde bir destek tavrını ancak gündemleştirebilirdi.

Seçimler Kürtleri test etme aracı olma işlevini yitirirken!

Peki bu seçime hangi politik iklimde giriyor? Bir defa şunu belirtelim, bu seçim atmosferi Kürt ulusal hakları mücadelesinin seyrini en ufak düzeyde etkileyecek bir özelliğe sahip değildir. Son 10 yılda birçok genel ve yerel seçim, Kürt ulusal mücadelesinin sistem tarafından teste tabi tutulduğu, zayıf düşürmek için her türlü baskı, sindirme ve zor yoluyla baskı altına alındığı politik iklimde gerçekleşti. Bu durum Kürt ulusal mücadelesinin ve hareketinin de yanında durmak ve ona destek vermek için belirleyici bir politik gerekçe olarak ortaya çıkmıştır. Seçimlerin böylesi ciddi bir oyun haline geldiği noktada kuşkusuz devrimci ve komünistler bu özgünlüğü gözeterek politik duruşunu ilkelerinden taviz vermeden almak zorundadır. Ki bu tavırlar da alınmıştır.

Peki bugünkü politik iklim bu ekseninde midir? Buna cevabımız kesinlikle hayırdır! Son yerel seçimlerden

sonra ve bölgedeki gelişmelere paralel olarak Türk hakim sınıfları, Kürtleri seçim testine tabi tutma ve güçlerini bu yolla test ederek pazarlık payını güçlendirme oyunundan vazgeçmiştir. Artık mesele Kürtleri sistem içine dahil etme sürecine ivme katmak olarak şekillenmektedir. Kürt "barışı"nda ciddi yasal düzenlemelerin yapılması, bölgesel düzeyde Kürtleri en güçlü müttefik olarak görme eğiliminin kararlaştırılması vb., bu dönemin Kürt meselesinde "bahar havası" olmuştur.

"Liberal-burjuva"ların sevinç ve heyecanı!

Ancak sadece Kürtler değildir hedefte. HDP projesi ekseninde Kürtlerin de içinde olduğu genel bir reformizm ve sistem içileştirme süreci esas halkadır. Bu seçimlerde yelkenleri doldurulan akım reformizmdir. Burjuva basının ve bilumum "liberal aydın"ın iştahla sarıldığı ve büyük heyecanla Kürtlerin Cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılımını parlatması bu amaçla ilgilidir. Demirtaş'ın adaylığı üzerinden Kürt hareketinin sistem içileşmesi eğilimine boyut katılması hakim sınıflar açısından çoğu çevrenin ifade ettiği gibi, bir korku ve endişe kaynağı değil, tam tersine bir sevinç ve mutluluk işareti içermektedir.

Kürt hareketi tarihinde hiç olmadığı kadar medyanın bir kısmının aşkın ilgisi-ne mazhar olmuş durumdadır. T. Erdoğan'ın "havuz medyası" ve Tayyip Radyo Televizyonu (TRT) dışında kalan medyadaki köşe yazıları, Demirtaş'ın adaylığından, "tutum belgesi"nden bahis açmakta, TV'ler adeta Demirtaş'ı ekrana çıkarmak için yarışmaktadır. Bu ilgiyi sadece hakim sınıf klikleri arasındaki klik dalışı ve Erdoğan karşısında alternatifizmin ürünü olarak değerlendirmek hatalıdır. Hakim sınıfların bu tavrını, "bayram değil, seyran değil, eniştem beni niye öptü" diye sorgulamak olmazsa olmazdır.

Zira onlar açısından kabus olacak durum, Demirtaş'ın seçilme ihtimali olabilir ancak. Bu ihtimalin olmaması, Kürtler üzerinden üretilecek bir reformist dalganın köpürtülmesi onlar

için kabul edilebilir bir riski "satın almalarını" beraberinde getirmektedir. Demirtaş ismine ve onun tutarlı demokratik çizgisine gösterilen "liberal-burjuva" ilanı aşk oluşan reformist iklimin ve rüzgarın körüklenmesinden başka bir amaç taşımamaktadır.

Bu iklim devrimci havayı zehirleyen, onu boğmaya çalışan bir iklimdir aynı zamanda. Hele ki daha Gezi İsyanı gibi hatıraları hala kitlelerin nezdinde canlı olan, sokağa çıkma eğiliminin ortadan kalkmadığı, üstüne üstlük bu eğilimin, "Direniş Lise, Kadıköy seninle", "Kürtlerin ne yaşadığını şimdi daha iyi anlıyoruz" gibi içeriğe sahip olması, içinden geçtiğimiz süreci özetler niteliktedir.

Var olan bu genel duruma yönelik "ortak yaşam", "geleceği birlikte inşa etme" söylemleriyle reformist, tasfiyeci bir yönelim söz konusudur. Bu akıma karşı, devrimci bir siyaseti zorunlu kılmaktadır. Bu güçlenen reformist eğilime ve bu eğilimin kamuoyuna bizzat hakim sınıflar tarafından mal edilmesine karşı, düzen dışılığı meşrulaştırmak ve bunun içinde boykot silahına sarılmak elzemdir. Şarttır. Tarihsel bir görevdir.

Silahlı mücadele devri bitti mi dediniz: Bakınız Ortadoğu'ya!

Burada önemli bir hususa vurgu yapmak gerekir. Silahlı devrimci mücadele devrinin bittiği, artık legal siyaset ekseninde mücadelenin esas olduğu yönlü Kürt ulusal hareketi ve yönelimi dayanak yapılarak gerçekleştirilen yoğun bir ideolojik saldırı dalgası vardır.

Bunu Kürt hareketi de, bilumum reformist çevre de, hakim sınıflar da yapmaktadır. Kürtler Türkiye sınırları içinde barışı öne çıkarırken, diğer Kürdistan parçalarında silahlı güçlerini tahkim etmektedir. Ortadoğu gerçekliği üzerinde artık Kürtlerin "çözüm süreci" ile silahsızlandırılması ve bu bağlamda tasfiyesi esasen devre dışı kalmıştır. **Cemil Bayık İŞİD gerçekliğine ve genel Ortadoğu siyasetine bakarak; "Kim bize silah bırakmıyorsa Rojava'ya baksın. Ortadoğu ve Kobanê'de yaşananlar bir daha gösterdi ki bu coğrafyada meşru savunma gücü olmadan varlığı sürdürmek mümkün değildir"** (Azadiye Welat, 10 Temmuz) diyerek doğru bir noktaya işaret etmektedir.

Aynı gerçeklik faşist bir Ortadoğu ülkesi olan Türkiye devleti sınırları içinde geçerlidir. Her "kim silahlı mücadele devri bitti, Türkiye ezilen halkının kurtuluşu silahlı mücadele de değildir" diyorsa o ezilen halkın güvencesini ve geleceğini düşünmüyor, ona karşıtlık oluşturuyor demektir. Bu realite sadece reformizme karşı siyasal duruş göstermek değil silahlı mücadeleyi örgütlemek ve buna yönelik ideolojik saldırılara set olmayı gerektiriyor.

Süreç, Kürt barışı ile birlikte TC'nin sınırları içinde silahlı mücadelenin çanına ot tıkama süreci olarak işlemektedir. Çözüm sü-

reci denen politikanın reformizme ederek tasfiye etme amacı da esasen Kürt hareketinin Türkiyelileşme projesiyle devrimci, silahlı mücadelenin belinin kırılması, sosyal ve toplumsal hareketlerin düzen içinde tutulmasına odaklanmıştır. Silahlı mücadelenin gücünü ve kudretini ispatlayan Kürt hareketinin sürece silahsız biçimlerle dahil edilmesi ve entegre edilmesinin arka planında bu büyük hesap da vardır. Cumhurbaşkanlığı seçimi bu sürecin işletilmesinde güçlü bir siyasal öge durumundadır.

Boykotçu eğilime anti-şovenizm aşısı!

Seçim, bu politik gerekçelerle boykot tavrına zemin sunarken, aynı zamanda Türk şovenizmine ve sosyal şovenizme karşı da bir mücadeleyi kapsamak zorundadır. Özellikle hakim sınıfların iki adayının da aynı ideolojik ve siyasal çizgide olması, belli bir toplumsal kesimi reaksiyoner konuma itmiştir. Bu kesimlerin bir kısmı Demirtaş'a yönelirken, bir kısmı ise sandığa gitmeme eğilimindedir.

Sandığa gitmeme eğiliminde olanların ideolojik olarak şovenizm lekelerini taşıdığı asla gözden kaçırılmamalıdır. Bu kesimin aynı zamanda Demirtaş'a bir karşıtlık oluşturması ne kadar farklı gerekçeler ortaya konursa konsun üstü kazındığında altında bir Kürt karşıtlığı çıkacaktır. Boykot eğiliminde olan kitlelerin bu tavrı bizi heyecana sevk etmesine ve politik bir ortaklık yakaladığımız hevesine düşürmemelidir. Zira boykot tavrı aynı zamanda şovenizme karşı mücadeleyi içeren ve bunu ön plana aldığımız bir muhtevaya da sahiptir.

Boykot tavrının pratikleştirilmesi, Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı başta olmak üzere ulusal haklarının propaganda edildiği, Kürt ulusal mücadelesinin haklılığının ve meşruluğunun da anlatıldığı bir eksene oturmalıdır. Cumhurbaşkanlığı makamı ve onun zulmün, gericiğin, faşizmin temsilciliği egemen sınıfların iki adayı ve nitelikleri hedefe konularak çalışmalar örülmelidir. Boykot eğiliminde olan kitlelerle ilişkilenenin sağlayacağı kolaylık, aynı zamanda Türk şovenizmiyle mücadele etmenin aracı haline gelmelidir. Kesinlikle kitlelerin bu geri yönleriyle uzlaşmamak, ilişkiyi pekiştirmek adına buna çanak tutmamak gerekmektedir.

Türk şovenizminin ve özellikle ezilen ulus olan Kürtlere karşıtlıkla şekillenmiş şovenizmin toplumsal gelişimin ve haliyle toplumsal devrimin önündeki en büyük engellerden biri olduğu unutulmamalıdır. Bu mücadeleyi yapmaksızın devrimin örgütlenmesinin mümkün olmadığı, toplumsal gelişiminin sağlıklı ilerlemeyeceği bilinmelidir. Kürt ulusunun reformcu ya da devrimci yolla kazanacağı her hak, bu noktada Türk ezilen halk kesimlerinin tutuşacağı her mücadele Demokratik Halk Devrimi'nin gelişimini sağlayacaktır. Boykot aynı zamanda Kürt ulusal haklarının devrimci temelde kazanılması için kitlelerin ikna edilmesini içermek zorundadır.

Rojava ve Filistin devrimleri yaşayacak, YAŞATACAĞIZ!

Emperyalist-kapitalist egemenliğin ölüm makineleri yine işbaşındadır. Ezilen halk ve ulusların isyan ve direnişlerini bastırmak, özgürlük ve kurtuluş mücadelelerini kanla boğmak için azgınca saldırıyorlar. Ortada "yeni" değil yinelenen bir durum var. Tekrarlanan bu saldırı ve katliamların başlıca nedeni; sistemlerinin her yerden delinmesi, en acımasız zorbalık rejimleri eliyle geliştirilen sömürü ve zulüm politikalarında "başarı" ve "istikrar" sağlama çabalarının boşa çıkmasıdır.

Emperyalist haydutlar, açık askeri işgaller dâhil her türlü yöntemle ve hep birlikte çullandıkları Ortadoğu'da dikiş tutturamamanın açmazıyla, en iyi bildikleri ve en çok güvendikleri yöntemle başvuruyor, aşağılık uşakları ve beslemeleri eliyle kan döküyorlar. Ezilenlerin ilelebet ölüm uykusuna yatırıldığı düşünülen topraklarda patlayan ve kendi metropollerine sıçrama yapacak derecede "ürkütücü" mesajlar veren Arap halklarının isyanlarıyla atılan tohumların filizlenmesini engelleme adına girişilen bütün yıkma, yakma, yok etme operasyonları, yangının daha da büyümesinden başka bir sonuç veremeyecektir.

İsyan yangınları, devrimci atımlarla taçlanıyor. Kartların yeniden karıldığı, elde cetvel haritaların yeniden çizildiği, rejimlerin zamanın ruhuna uygun biçimde yeni biçimlerde dizayn edilmeye çalışıldığı günümüzde; ismi "direniş"le özdeşleşen Filistin ve "alternatif bir düzen" modeliyle betonda yeşeren bir çiçek misali boy veren Rojava'nın aynı zaman diliminde ezilmeye ve boyun eğdirilmeye çalışılması, rastlantı değildir.

Çeşitli kompto senaryoları ve provokasyonlar bir yana, hangi örgüt önderliğinde olursa olsun onyıllardır en ağır işgal ve kölelik koşulları altında, Siyonist soykırım politikalarına karşı kesintisiz bir direniş yürüterek dünya

halklarına bitimsiz bir moral, enerji sunmaya devam eden Filistin halkı vardır ve bu kahramanca direniş kayıtsız-şartsız desteklenmek zorundadır.

ABD ve hempalarının Afganistan, Irak ve bölgeye yönelik işgal ve saldırılarına karşı on yılı aşkın süredir direnen çeşitli ülke halklarının en büyük ilham kaynağı Filistin'in direniş ve intifada ruhu olmuştur. Batı Şeria ve Gazze'de kurulan açık hava hapisanesinde her türlü gıda ve ilaç ambargosu da uygulanarak diz çöktürülmeye çalışılan Filistin halkının boyun eğdirilemez direnişi, anti-emperyalist mücadelenin dünya çapında ilham ve güç kaynağıdır.

Nerede devrim, direniş ve isyan patlıyorsa, orada Filistin bayrağı ellerden düşmeyen bir sembol haline gelmiştir. Bir Filistin'e tahammül edemeyenlerin, özellikle de bölgede sistemden kopma iradesi gösteren başka örnekleri kabul etmesi düşünülemez. Türkiye'deki Kürt Ulusal Hareketi'nin kurtuluş mücadelesinin, onyıllardır sürdürdüğü savaş ve direnişin, Türk devletinin başrolü üstlendiği faşist ve gerici kamp tarafından imha ve tasfiye edilmeye çalışılması için büyük bir seferberlik ilan edilmesi boşuna değildir.

Bir süredir açık savaştan politik-

Açıklama: Elimize e-mail yoluyla ulaşan bildiriye göre Rojava ve Filistin devrimlerinin yenilmez olduğunu belirten Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist Merkez Komitesi Siyasi Büro, bütün halk güçlerini, Rojava ve Filistin'de emperyalistlere, gericiilere ve faşistlere karşı yürütülen savaş ve direniş kampanyasında aktif rol almaya çağırıyor. Söz konusu açıklamayı güncelliğinden kaynaklı paylaşıyoruz.

diplomatik mecralara kaydırılarak devam ettirilen bu uğraş, Suriye'deki iç savaş özgünlüğünde "erken doğum" yapan Rojava'yı da kapsamına alarak genişletilmiş bulunmaktadır. KDP gibi işbirlikçilerin yedeklendiği bu planda, Rojava'yı imha hesabının ihalesini de alan IŞİD isimli infaz şebekesi, Kobanê saldırısı ile hamlelerine hız vermiş bulunmaktadır. Önceki aylarda "yoklama" kabilinden gerçekleşen saldırıların, Musul operasyonu ile "rüşü" ispatlandırılan bu insan müsveddesi guruh tarafından bu kez "nihai" bir vuruş şeklinde yürütüldüğü görülmektedir.

Emperyalist ve faşistlerin planları bozulmak için vardır! Ezilen halk ve uluslar, tarih boyunca geliştirdikleri direniş, isyan ve devrimler ile bunu sayısız kez başarmıştır. Filistin ve Rojava devrimleri, halklarının iradesini topyekûn savaş ve direniş mevzisi haline getirdikleri için "yenilmez" bir kimlik kazanmışlardır. Her türlü kıyım, kırım ve zulüm, halkın özgürlük ve demokrasi tutkusuna ördüğü direnme ve boyun eğmeme duvarına çarpacak, tuzla buz olup eriyecektir! Örgütlü halkın yenilmezliği ilkesinin mutlaklığı, Filistin ve Rojava örneklerinde kanıtlanmaya devam ediyor, bütün dünya şahittir ve şahit olacaktır ki yine kanıtlanacaktır!

Filistin ve Rojava devrimleri, Ortadoğu ve Türkiye halklarının demokratik halk devrimi ve sosyalizm mücadelelerinin "kopmaz" bağlara sahip parçalarıdır. Dünyanın bütün coğrafyalarındaki

devrim ve halk demokrasisi ve sosyalizm kavgalarının dolaysız bağlar edindiği günümüz şartlarında, bölgemizdeki sürecin Türkiye'deki komünist, devrimci, demokrat güçlere aktif biçimde "müdahil" olma görevi yüklediği açıktır. Geneli, bölgeseli ve yereli bir potada toplayan görevimiz, proleter dünya devrimi yolunda atacağımız adımların etki gücü bakımından "tayin edici" bir yer edinmiştir.

Bu kapsamda, mutlak gerekli olan dayanışma, destek ve protesto eylemlerinin ötesinde, daha kapsamlı ve doğrudan bir katılım adına, savaşa ve direnişe pratik bir destek tavrı içerisinde olacağımızı ilan ediyor; bütün halk güçlerini bu perspektifle, Rojava ve Filistin'de emperyalistlere, gericiilere ve faşistlere karşı yürütülen savaş ve direniş kampanyasında aktif rol almaya çağırıyoruz.

ROJAVA VE FİLİSTİN HALKLARININ DEVRİM VE DİRENİŞ ATEŞİ SÖNMEYECEK!

**KAHROLSUN EMPERYALİZM, FAŞİZM VE HER TÜR DEN GERİCİLİK!
YAŞASIN EZİLEN HALK VE ULUSLARIN DEVRİM VE KURTULUŞ MÜCADELESİ!**

HER YER TAKSİM, HER YER ROJAVA, HER YER FİLİSTİN!

HER YERDE İSYAN, HER YERDE İNTİFADA, HER YERDE SERHILDAN!

YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

Filistin'in bitmeyen çilesi...

Siyonist İsrail devleti Ortadoğu'daki çelişkilerin dozuna ve boyutuna bakarak Filistin politikasını dinamik bir şekilde biçimlendiriyor. Filistin halkının kaniyla, zor-şiddet ve katliamlarla soruna yeni denge bulma arayışından bir an dahi geri durmuyor. Irak ve Suriye'de yaşanan gelişmeler ve ortaya çıkan yeni durumu hızla fırsata çevirecek, genelde Gazze'ye özelde ise Hamas'a yönelik saldırılarını önce 2 Temmuz'da havadan askeri saldırılarla, 18 Temmuz'da ise kara operasyonu ile boyutlandırdı. Kara harekâtına başlamadan önce uçak ve füzelerle 200'den fazla Filistinliyi katlederken, binlercesini yaraladı. Gazze'yi deyim yerindeyse harabeye çevirdi.

Şimdi kara harekâtıyla bu baskı ve katliamlarını daha da artırma ve politik gücünü pekiştirerek, Hamas daha fazla zayıf düşürme peşinde. Obama'nın ABD başkanı olması ile birlikte İsrail için hazırlanan 1967'deki sınırlarına dönme planı özellikle ABD'deki Yahudi lobisi tarafından karşı çıkılrsa da bu karar BM'nin on yıllar boyunca "uygulamadığı" ve Hamas'ın da görece, El-Fetih'in ise büyük bir şevkle kabul ettiği sınırlardır.

Sünni saflaşma ve Filistin'e reva görülen kötülük!

İsrail'in bu politikayı kabul etmesi sağlanırken, Filistin cephesinde de daha mühim politik değişiklikler gerekiyordu. Öncelikle Hamas'ın İran-Suriye ekseninden uzaklaşması, İsrail devletini tanıması ve politik çizgisinin emperyalizmin Ortadoğu politikasına uyumlu olması ya da en azından "arıza çıkarmaması" gerekiyordu. Bu şekilde İsrail'in güvenliğini sağlama alırken, iki devletli çözümle Filistin'in tarihsel haklı davasını ve onun başta tüm Ortadoğu'yu ve genel olarak ezilen ulus ve halkları etkileyen niteliğini devre dışı bırakma hesabı yapıldı. Filistin'in Ortadoğu'nun kalbi olan tarihsel ve politik karakteri bu şekilde aşındırılmak istendi.

Hamas'ın İran ekseninden kopartılması bölgede aktif bir rol almak isteyen, "ılımlı İslam"ın taşıyıcısı olan TC'ye bir yanıla ihale edildi. TC de zaten buna dünden razı bir politik eksenini benimsemişti. TC, Katar başta olmak üzere Suudi Arabistan ve diğer Körfez ülkelerinin Hamas'ı bu eksende tam bir ideolojik ablukaya aldığı bir süreç yaşandı. Bu ülkeler arasında geçici bir koalisyon olarak yaşanan süreç, Mısır'da Müslüman Kardeşler örgütünün yoğun desteğiyle bir mesafe kaydetti.

2011'de Mısır'da doruk yapan ve tüm bölgeye yayılan, adına "Arap Baharı" denen süreç ile ilk etapta oluşan yeni siyasi dengeler Hamas'ın da başını döndürmüştü, temkinli hareketine tam bir ivme katmıştır. Mısır, Müslüman Kardeşler örgütüyle olan ideolojik bağı ve Müslüman Kardeşler lehine gelişen siyasal rejim değişikliği, Hamas'ın önemli bir motivasyonu olmuştur. Suriye'nin bu Sünni bloğun hedefi haline gelmesi yani çelişkilerin artık bir tercih yapma noktasına Hamas'ı taşıması, merkezini Şam'dan Katar'a almasıyla İran-Suriye ekseninden uzaklaştığının ilanı oldu.

Hamas'ın bu tercihi için bir dizi ekonomik ve özellikle siyasi vaatlerde bulunduğu açıktır. ABD'nin bölge politikasında ortaya çıkacak yeni durumda Hamas'ın kazanan taraf olacağı, bu değişime uyum sağlamadığı, buna göre şekillenmediği taktirde geleceğinin olmayacağına ikna edildiği görülmektedir. Bu ikna görevinde ve ABD adına vaatlerde, TC'nin başrol oynadığı bilinmektedir. Diğer bir ifade ile Hamas'ın "kılavuz kargası" A. Davutoğlu ve ekibi olmuştur.

TC'nin girip çıkamadığı oyun!

Gelinen noktada TC ve İsrail arasında görünürde yürüyen politik krize rağmen ilişkilerin temelleri korunmaktadır. T. Erdoğan bölgedeki belki de tek "kazanımı" olan Hamas'ı kaybetmeyecek, İsrail-Filistin denklemindeki yerini koruma derindedir. Filistin meselesine dair politik söylemi ve tüm çabaları buna dönüktür.

TC'nin kefilliğinde Hamas'ın İran ekseninde kopması durumunda verilen vaatlerin hiçbiri yerine gelmemiştir. İsrail, bölgedeki çelişkilerden faydalanarak Hamas'ın burnunu sürtmek ve kazanımlarını daha da ileri düzeyde tutma derindedir. Her şeyden önce İsrail bölgesel çapta derinlik kazanan enerji paylaşım savaşından pay kapmanın derindedir. Bugün İsrail'in halihazırda yenilebilir su kaynakları oldukça azdır. Bunun için özellikle Golan Tepelerine dönük olası operasyonlarla bölge denizlerinin denetimini kolaylaştırmak istemektedir. Çünkü bu denizlere kurulan su üretim tesisleri İsrail için önemlidir. Bu tesisler için kullanılacak doğal gaz ise İsrail'in gözü dönmüşlüğüyle ayağa kalkmasına neden olmaktadır.

Böylesi bir saldırganlık karşısında Hamas'ın İran ekseninden çıkması ile Filistin bir çıkmaza girmiştir. İran ekseninden çıkan Hamas buradan gelen yardımlardan da mahrum kalmış-

tır. İran'ın sadece Gazze için aylık 23 milyonluk yardımı, bunun yanında askeri, lojistik temelli daha büyük destekleri, Hamas, için artık sunulmamaktadır. Kuşkusuz bu Hamas'ın izlediği politikanın sonucudur. Hamas bu kayıpları karşılığında, Gazze üzerindeki ablukanın gevşetilmesi sonucunu dahi elde edemeyerek, kısmen bile telafi edemediği ortadadır. Erdoğan'ın Gazze üzerindeki ablukayı bu denli önemsemesi de buradan kaynaklanmaktadır.

Hamas "kazanılır"ken, sıfırlanan itibar!

Hamas yeni ittifak arayışlarıyla ve TC'ye aşırı güven duymasıyla bölgede kaybedenler kulübüne yazılmıştır. Süreci yanlış okumuş, gelişmelerin etkisiyle kısa sürede başı dönmüştür. Bunun baş müsebbibi ise hiç kuşkusuz TC ve onun "stratejik derinlik" akıldır. Hamas, bu son İsrail saldırılarıyla birlikte kaybettiği toplumsal desteği bir nebze geri kazanabilir. Ancak kurduğu yeni ittifakın ve eksenin politik yürüncesinde hareket etmesi onun için kaçınılmazdır. Bu onun politik kayıplarını ve itibarını da daha aşağılara çekecektir.

Mahmut Abbas ile millî birlik hükümeti kurarken nasıl üzerindeki baskının etkisiyle esasta taviz veren olduysa, İsrail ile savaşında da yeni politik tavizler vermekten kurtulamayacaktır. Zira gelişmeler kurduğu ittifakın lehine yaşanmıyor. İsrail artık kendisinin devlet olarak tanınması noktasında değildir. Daha fazlası olan bir "Yahudi Devleti" olarak tanınması noktasındadır. Düne kadar ABD'nin buna gösterdiği direnç, yeni gelişmelerle birlikte kırılmış görülmektedir. Bu Filistin'in önüne çıkarılan yeni barikat olmuştur. 1967 sınırlarına geri dönme ve iki devletli çözümün gerçekleşmesi için İsrail'in kuracağı yeni barikat burasıdır.

Gazze'ye yönelik son saldırı ve katliamın bir başka yönü de Mısır'ın

konumunu güçlendirme yönündür. Mısır Gazze'ye kara hareketinin zeminini sunan bir ateşkes anlaşması önermiştir. Hamas bu öneriyi reddedince İsrail saldırı dozunu artırma fırsatı bulmuştur. Şimdilerde Mısır'ın daha güçlü şekilde devreye girmesi beklenmelidir.

TC Dışişleri Bakanı A. Davutoğlu ise kepezelik düzeyine varan itibarını daha da aşağılara çekmede ciddi çaba harcamaktadır. Davutoğlu TGRT-Haber'de katıldığı röportajda, ateşkes için ciddi bir diplomatik çaba gösterdiklerini ve sonuca yakın olduklarını açıkladı. Bu açıklamanın hemen sonrası İsrail kara operasyonu başlattı. Sıfır sorundan "sıfır etkinlik" ve "sıfır itibar" noktasına ulaşıldığını da bir kez daha gösterdi. TC'nin Filistin lehine sunduğu her destek, Filistin halkının aleyhine gelişen politik gelişmeleri üretmektedir. Filistin halkı sızma ve ölüm tercihi arasında gerici politikalara mahkum edilmeye çalışılmaktadır.

23 Temmuz'da BBC çalışanları greve gidiyor

H. Merkezi: Ulusal Gazeteciler Birliği Sendikası (NUJ), BECTU ve Unite Sendikalarının BBC yönetimiyle üç haftadır sürdürdüğü görüşmeler tıkanınca sendikalar grev oylaması yaptı; **23 Temmuz** günü 12 saatlik grev kararı alındı.

NUJ'un yaptığı açıklamaya göre enflasyondaki artış nedeniyle son beş yılda BBC çalışanlarının ücretleri yüzde 10'dan fazla geriledi. BBC yönetimi ise son teklifi ise yüzde 1'in biraz üzerinde bir maaş artışına denk geliyor.

BBC çalışanları daha önce de Şubat 2013 ve Temmuz 2011'de işten çıkarmalara karşı, Kasım 2010 ve Mayıs 2005'te ekonomik kesintilere karşı grev yapmıştı.

Ulm'de piknik

Bu yılki piknik esasta Ortadoğu'daki son gelişmeler, Filistin saldırısı ve Kobani'deki direniş ve yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçimlerinin

yoğun olarak tartışıldığı bir gündemle yapıldı.

Onlarca dostumuzun katıldığı pikniğimiz yemekten sonra belirlendiği gündemler eşliğinde Partizan adına yapılan konuşma ile devam

etti. Katılanların kendi aralarında yaptıkları sohbet güzel bir ortamı da beraberinde getirdi. Önümüzdeki sürece ilişkin yapılan duyuru ve sohbetlerin ardından piknik son buldu. **(Ulm Partizan)**

2014-Ovacık Köy Çalışmalarından...

Cumhurbaşkanlığı seçimlerine ilişkin boykot tutumumuzu açıkladık. Tutum belgemizin açıklanmasından sonra, bu doğrultuda gerçekleştirilen pratik çalışmalar da bulunuyor. Nitekim bu çalışmalardan biri de Antakya'da Evvel Temmuz Festivali vesilesiyle Samandağ Sutaş Beldesi'nde gerçekleştirilen köy çalışması ve bu çalışmada kitlelere Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde boykot tavrımızın anlatılması olmuştur. Bu çalışmada dikkat çeken, yoldaşlarımızın halkın boykot tavrını sahiplenmelerine şaşırmaları olmuştur. Eğer gidilen kitlenin boykot tavrını olumlaması ayaküstü/geçişirmeci ve daha da önemlisi Demirtaş'ın adaylığına yönelik sosyal şoven bir yaklaşımın ürünü değilse, kuşkusuz çok önemlidir.

Halkın bu yaklaşımının, Türkiye halkının bir kesiminin eğilimini yansıttığı açıktır. Türkiye toplumunda, işçi sınıfının ve halkın bir kesimi -sosyal şoven ve düpedüz ırkçı faşist çok az bir çevre hariç- Cumhurbaşkanlığı adaylığı için ortaya çıkan hiçbir adayın kendini temsil etmediği düşüncesindedir. Daha da önemlisi, bu kesimin içinde Gezi İsyanı'yla birlikte düzen dışına çıkma, devlet karşısına dikilme eğilimi içinde olan dinamikler vardır. Açık ki işçi sınıfının ve halkın öncülüğüne soyunanların, bu eğilimin güçlendirilmesi ve örgütlü hale getirilmesi gerektiği de tarihsel sorumluluğu gereğidir. Bunun yolunun ise yöntemde Cumhurbaşkanlığı seçimlerinin boykot edilmesinden geçtiği açıktır.

Neden boykot?

Cumhurbaşkanlığı seçimlerini neden boykot ettiğimize dair işçi sınıfına ve halka giderken kullanabileceğimiz sayısız örnek vardır. Roboski katliamının sorumluları, bırakalım yargı önüne çıkarılmayı birer birer kovuşturulmaya gerek yok kararlarıyla "ak"landılar. En ufak trafik kazası bile yargıya havale edilirken, Roboski katliamı bırakalım Ankara'nın dehlizlerinde kaybedilmeyi daha T. Kürdistanı topraklarından çıkmadan kaybedilmiştir. Devletin bir kez daha Kürtlerin devleti olmadığı tescillendi.

Soma katliamının üzerinden çok zaman geçmedi. Bırakalım istifa etmeyi, madenciler ölmekle kalmadı bir de üstüne tekme tokat dayak yediler, acılarıyla "işin fitratında var bu" diyerek dalga bile geçildi. Soma katliamından bugüne iş cinayetleri tüm hızıyla devam etti. Üstelik Soma katliamı gerekçe gösterilerek, madenlerde çalışma yaşamını dü-

zenlemek adına mecliste çıkarılan yasa da "yaşam odaları"nın kurulması bile reddedildi. Devletin bir kez daha madencilerin devleti olmadığı tescillendi.

11 Temmuz'da, '90'lı yılların faili belli katliamlarını devlet emriyle gerçekleştirdikleri itiraf eden **Ayhan Çarkın**'ın serbest; bütün sanıkların davaya katılmalarının varestede bırakıldığı ve bu davadan geriye, kurbanların öldükleriyle kalmasının yanında işlenen cinayetlerden sonra "devlet için kurşun atan da yiyen de kahraman" olanların milyonlarca dolar paylaştıkları bir devlet aygıtının başına geçmeye aday olmak, demokrasi mücadelesinin ufkunun sınırlılığı göstermeye yeter de artar bile.

15 Temmuz'da Sivas katliamıyla ilgili açıklanan Devlet Denetleme Kurulu raporunda yine ve yeniden sorumlu olarak yakanlar değil yananlar ilan edilmiştir. Alevilerin TC tarafından yok sayıldığı, en son örneği Diyanet İşleri Başkanlığı'nın gerçekleştirdiği ankette Alevileri yok sayması oldu. Devletin bir kez daha Alevilerin devleti olmadığı tescillendi.

Kadınların katledilmeye devam ediliyor. Bu katliamlar erkek hakim anlayışın ürünü olmakla birlikte, halihazırda bu düzenin ve onun bekçisi devletin kadın katliamları kolaylaştırıcı bir tutum içinde olduğu, bizzat T. Erdoğan'ın temsil ettiği zihniyetin bu katliamlara cevaz verdiği son derece açıktır. Devlet koruma altına aldığı kadınları bile koruyamamaktadır. Devletin bir kez daha kadınların devleti olmadığı tescillenmektedir.

Neden Demirtaş'ı desteklemedik?

Bunca katliam karşısında, oy vererek "ayışığı altında özgürce dans edilebildiği" (pekala halay çekmek, horon etmek, misket ve harmandalı oynamak olarak da yorumlanabilir) nerede görülmüştür? Bu hayalleri halka gerçekleştirebilir proje olarak sunmak doğru değildir. Üstelik de bu halk Gezi İsyanı gibi hemen herkesin -başta Erdoğan'ın- kabul edildiği gibi düzenin sınırlarını zorladı. Ayarını bozdu. Erdoğan her gittiği yerde "Gezici"leri anar oldu!

Türk, Kürt uluslarından, azınlık milliyet ve mezheplerden Türkiye halkının daha bir yıl öncesinde hatırı sayılır bir şekilde sokağa çıktığı, üstelik de bu tavrını kah azalarak kah artarak da olsa sokağa çıkmayı sürdürerek devam ettirdiği bir tarihsel eşikte, düzeni ve devleti sorguladığı bir ortamda, adres olarak Cumhurbaşkanlığı seçimlerini göstermek ve bu yolu Türkiye halkına çözüm

"Tutum belgemiz": BOYKOT

olarak sunmak doğru tutum değildir. Halka karşı sorumluluğunun bilincinde olmamaktır.

Kürt hareketinin kendi politik ufku ve çıkarları, mücadelenin belli bir aşamasında devletle anlaşma temelinde müzakerelerde bulunması anlaşılır bir tutum olsa da ve bu politik tutumun altını "Türkiyelileşme" kavramıyla doldurup, müzakerelerde elini güçlendirmek amaçlansa da, nihayetinde bu paradigma, devleti ortadan kaldırmayı değil, devleti demokratik temelde islah etmeyi hedeflemektedir.

Bu hedefin gerçekleştirilebilir olmadığı gibi hatalı bir politik tercih olduğu son derece açıktır. Bugün Kürt ulusuna yönelik en doğru tutum; reformist hayallerle oylanmak, devletin başına geçmek iddiasıyla, düzenin kendini yeniden meşrulaştırmasına hizmet etmek değil, hem birinci turda hem de ikinci turda Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etmektir.

Neler yapılabilir?

Boykot taktiğinin hiç de yabana atılmayacak bir etkisi olabileceği dikkate alınmalıdır. Dolayısıyla boykot taktiğinin sadece politik olarak değil pratik olarak da bir etkisi olacaktır. Buradan hareketle kısa bir süre içinde, yoğunlaştırılmış bir boykot kampanyası sürdürülebilir. Zamanın kısa olmasının getirdiği dezavantajlı durum geçmiş dönemin kampanya pratikleriyle, ders ve tecrübeleriyle birlikte en aza indirilebilir. Buradan hareketle yapılabilecekler üç aşağı beş yukarı bellidir. Ama öncelikle her faaliyet alanında, yaygın örgütlerimizin olduğu alanlara kadar her faaliyet alanımızda, boykot taktiğimizin hayata geçirileceği seçim çalışmalarına dair pratiğe dönük toplantılar alınmalıdır. Neler yapılabileceği, hangi araçlarla hangi kitleye yoğunlaşılacağı vb. tartışılıp karara bağlanmalıdır.

Dışımızda boykot tavrı takınan siyaset sayısı az olmasına rağmen, bu anlayışlarla birlikte hareket edilmesi için görüşmeler yapılmalıdır. Özellikle "bağımsız" takılan ama Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etmeyi doğru gören birey ve gruplarla birlikte iş yapmak önemsenmelidir. Bu çevrelerin Gezi İsyanı sonrasında arttığı, yer yer anarşizan özellikler taşıyan, örgütsüzlüğe ve bağımsızlığa övgü düzen yaklaşımları bilinmekle birlikte, boykot çalışmasında ortak iş yapma önerisi götürülmeli ve ısrarcı olunmalıdır.

Benzer şekilde halen devam ettirilen "Park Forumları"nda Gezi'nin tavrının boykot olması gerektiği, bu yönlü ortak çalışmalar yapılabileceği vb. önerileri götürülüp, pratik çalışmalar örgütlenmesi içinde yer alınabilir. Bileşeni olduğumuz "dayanışma"lara Cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot önerisi götürülüp tartışmaya açılmalı ve ortaklaşan bileşenlerle pratik çalışmalar, yürüyüşler, basın açıklamaları gerçekleştirilmelidir. Bütün alanlarda Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle ilgili merkezi ve yerel bildirilerin yaygın ve dağıtım, pankart, döviz

ve yazılama çalışmaları etkin ve yaygın biçimde kullanılmalıdır. Merkezi bölgelerde masalar açılıp, sesli ajitasyonlarla yayınlarımızın satışının yapılması ve bildiri dağıtımıyla ve boykot taktiğinin dilendirilmesinin yanında, örgütlü olunan mahallelerde, çat-kapı yayın satışı ve bildiri dağıtım hedeflenmelidir. Burada önemli olan birebir kitle ilişkilerinin geliştirilmesi ve ev ziyaretlerinin yapılmasıdır.

Cumhurbaşkanlığı seçimleri yaz sürecine denk geldiğinden ve bu dönemde yaygın olarak festivaller, köy dernekleri etkinlikleri vb. yapıldığından, bu etkinliklerde, Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle ilgili paneller yapılması önerisi götürülebilir. Aynı öneriler büyükşehirlerde mahallelerde paneller, forumlar gerçekleştirilmesi şeklinde yapılabilir. Bu panellerde gerek panelist ve gerekse de katılımcı, izleyici olarak yer alıp, söz alınarak boykot tutumumuz anlatılabilir.

Benzer şekilde boykot taktiği için sosyal medya yaygın ve etkili bir şekilde kullanılabilir. Boykotun sadece pratik bir tutum olmadığı, bunun yanında "tutum belgesi" olduğu dikkate alındığına, siyaseten halka doğruları söylediğimiz, işçi sınıfına ve halka karşı doğru politik bir tutumla gittiğimizde, süreç içinde kazananın bizler olacağı açıktır. Çünkü hakim sınıfların fitratında olan halk düşmanlığı, Cumhurbaşkanlığı seçimleriyle ortadan kaldırılamayacak denli köklüdür ve onların fitratları gereği uygulayacakları her politika, halkı yeni "yaşam belgeleri"yle avutanları değil gerçekleri söyleyenleri ileriye taşıyacaktır.

Tarih "gerçekler devrimcidir" çizgisini bir kez daha haklı çıkartacaktır.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Erol Doğan: Sivas Divriği doğumlu olan Doğan, faaliyet sürdürürken 24 Temmuz 1977'de Zeytinburnu'nda **Veli Can Oduncu** adlı sivil faşist tarafından katledildi.

Akner Çağlar: Erzingan- Tercan'lı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelen Çağlar, 1980 öncesi Bağcılar bölgesinde devrimci mücadeleye katılarak 12 Eylül AFC'sine karşı mücadele etti. Bir süre sonra polis tarafından aranmaya başlayan Çağlar, 1981 yılında Erzingan'da yakalandı.

Oradan Gayrettepe İşkencehanesine getirilerek acımasız işkencelere tabi tutuldu. İşkencelere boyun eğmeyen Çağlar, 6 yıl boyunca Metris ve Sağmalcılar Hapishanelerinde kaldı. Tahliye olduktan sonra iş olanakları nedeniyle Akhisar'a giden Çağlar burada geniş bir Partizan kitesinin yaratılmasına katkıda bulundu. Özgür Gelecek Gazetesi Akhisar'da geniş ve düzenli bir dağıtım ağına kavuştu. Daha sonrasında Özgür Gelecek Malatya Temsilcisi olarak görev aldı. 24 Temmuz 1998'de görev için gittiği bir köyden dönerken kalp krizi geçirerek ölümsüzlüğe uğurlandı.

Küresel ekonominin savaşla yeniden canlanması

Bugünkü Demokratlar hükümetinin amiral gemisi olan The New York Times gazetesinde yer alan şok edici makaleye göre, dünya ekonomisinin gelişimi ancak "dünya savaşları" ile mümkün olacak. Reagen dönemi ekonomi bakanı olan Paul Craig'e göre ise; "Washington'da kimilerine göre Rusya'nın nükleer saldırısından kaçınmanın en iyi yolunun onlardan önce bir saldırı gerçekleştirmek olduğunu savunanlar bulunmakta."

New York Times makalesine daha somut bakacak olursak: "2008 yılındaki ekonomik kriz sonrası yıllarda pek çok ekonomist, binlerce farklı yaklaşımla dünya ekonomisinin neden 'gelişmediği' ve daha hızlı kalkınmadığı sorununu ele aldı. *Kötü zaman, bankaların 'aç-gözlülüğü', 'tembel' Avrupalılar, 'kur-naz' Çinliler sadece durgunluğu büyü-ten ve sürekli büyüten uzun gereçler listesinin sırasını oluşturan maddeler-dir*" ifadeleri kullanılmaktadır. Ve devamla makale; "ekonomistlere göre hızlı bir ekonomik kalkınma start almak üzere ancak, buna rağmen dünya merkez bankalarının sermaye üzerindeki müdahalelerinden sonra kısa süreli ekonomik hareketlerdeki 'kıpırdanmalar' görüyoruz sadece, ve şimdi 'ağır' kalkınma olarak nitelenen bir durumdayız. Peki şimdi ne olacak" diye kendi kendine sorup, ilerleyen satırlarda bu soruya yanıt vermektedir:

"Bu konu insanlık kadar eski bir sorun. *Dünyanın sorunun keşfi, 'kimileri' için büyük kârların kaynağını oluşturdu. Savaş havası ne kadar çoksa askeri-sanayi tröstlerinin yatırımı özellikle askeri teknolojilere o kadar istekli olmaktadır. Bu sanayinin ürettiği ürünler sonrasında siyasal yaşamda da kullanılmaktadır. Bir savaşın yarattığı en yıkıcı sonuçlar, sonrası için en istekli ekonomik yatırımlar ve olanaklar ile ekonominin yeniden yapılandırılmasının perspektifini oluşturmaktadır. Büyük savaşların yokluğu, ekonomik kalkınmaya zarar verebilir. Bir biçimde, ya yavaş kalkınmaya devam ederiz ya da 'B' planı olarak 'dünya savaş' uygulanır ki, yarattığı yıkım sonrasında büyük bir refah getirdiği, nihai kararının verilmesini dayatmaktadır.*"

Pek çok uluslararası ekonomist gelişmiş ülkelerde düşük ekonomik kalkınmanın bu kadar uzun sürmesine neyin yol açtığını açıklamaya çalışmaktalar. Sıralanan nedenler olarak, tüketicilerin alım gücünün düşmesi, gelir dağılımdaki yükselen eşitsizlik, Çin'in rekabete katılımı, düzenleyici örneklerin farklı ülkelerdeki yüksek düzeyi, yetersiz altyapı ve keza yenilik ve fikirlerin eksikliği olarak dillendirilmekte. Fakat şimdi uluslararası fonlar, dikkatlerini yeni bir açıklamada yoğunlaştırmaktalar; "uzun süreli barış süreci"!

Tarihsel olgular üzerinden bakılırsa son yıllarda büyük savaşlar olmadı. Irak ve Sudan'daki savaşları değerlendirsek eğer dünyamız fazlasıyla "kana bulanmış" durumda. Bugünkü nüfus oranlarına kıyaslarsak eğer 20. yy'ın ilk yarısında onlarca milyon insanın yaşamına mal olan savaşlardan daha az kayıplı değildir. Vietnam savaşıyla dahi kıyaslarsak eğer, pek çok adı geçen gelişmiş ülkenin katıldığı savaşta ölenlerin sayısı herhangi bir savaştan fazladır.

Her ne kadar paradoks olarak okunsa da barış içinde yaşam arzulanan yüksek ekonomik kalkınma ritmine "yardımcı" olmamakta. Bu "düşünceye" göre savaşlara katılım her zaman durumu iyileştirmemekte yani savaşlar ölüm ve yıkım getirmektedir. Savaşın ekonomiye katkısı olduğu iddiaları Maynard Keynes düşüncesinin takipçisidir. Keynes düşüncesine göre; savaşa hazırlık kamu harcamalarını artırır ve insanlara iş olanakları açar. Olası savaş durumu hükümetlerin önemli altyapı yatırımlarına odaklanmalarını sağlar.

Dünya savaş senaryosunun olumlu yanını bulma çabası her ne kadar tiksindirici olsa da ABD tarihinden örnekler bu düşüncenin kanıtlandığını ve tasdik edildiğini göstermektedir. ABD hükümetlerince geliştirilen nükleer enerji, elektronik bilgisayarlar, havacılıktaki gelişmiş uçaklar gibi temel icatlar, önce mihfet güçlerince, sonrasında ise soğuk savaş sürecinde zafer başarısı olarak kullanıldı. İnternet, önceleri Birleşik Devletler'in uzun süreli nükleer savaşa dayanması için tasarlandı.

Silikon Vadisi planlamaları öncelikle, çağdaş toplumun gereksinimleri için değil, Amerikan askeri endüstrisi ihtiyaçları çerçevesinde oluşturuldu. Sovyetler Birliği tarafından uzaya fırlatılan Sputnik uydusu, Amerika'nın ilgisinin uzay sanayine ve teknolojilerine yoğunlaşmasına neden oldu ve bunlar da gelecekte ülke ekonomisini olumlu etkileyecekti. Çaba ve planlara odaklı savaşın bütününde hükümetler barış sürecinde başarılı olamadılar. ABD ekonomisinin doruk noktasında, altı yıllık bir süreyi kaplayan ve ABD bütçesinin % 0,4'üne mal olan "Manhattan Planı" buna örnektir. Tekrar nükleer bombanın sıfırdan yapımına döndü. Bugün, benzer programları benzer hızla ve önemli başarılarla tahayyül etmek zor olsa gerek.

Dünya savaş sürecinde olanlar:
- Karşıtlığın ve güçlü bir düşmanla rekabetin yoğunlaşması.
- Asker-sanayi bileşiminde olan şirketlere güvenceli talimatların verilmesi.
- Kapsam alanı, daha önceden ulaşılamayan yeni pazarlara açılma imkanı.
ABD, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra pek çok ülkeye kredi veren en önemli ülke oldu.

Savaşın sonlarında savaşa dahil olan ABD, diğer katılımcılara göre can kaybı en az olan ülke oldu. Aynı anda, kendisi için mümkün olan en yüksek faydayı sağlama pozisyonundaydı. ABD'de pek çoklarının "Roaring Twenties" olarak not ettiği dönem, ülkenin savaş ekonomisinden sanayi ekonomisine geçişi betimlemektedir.

Birleşik Devletler, dünya altın rezervlerinin devasa bir bölümünü kendinde topladı. SSCB ve diğer ülkeler

ABD'nin askeri yardımını altınla ödemek zorunda kaldılar. Aynı anda, pek çok tarihçiye göre, 2. Dünya Savaşı, ABD'nin '30'larda içine girdiği bunalımdan çıkmasını da sağladı.

1948 yılına kadar olan Amerika'nın sanayileşme sürecinde, ABD'nin sanayi üretimi batı ülkelerinin % 55'ine denk gelmekteydi. ABD ekonomisinin ürünlerine göre dünya piyasasındaki yeri; madenlerde % 50, petrolde % 64, çelikte % 53, buğdayda % 17, mısırdaki % 63 idi. 2. Dünya Savaşı'ndan sonra ABD'nin elinde dünya altın rezervlerinin 2/3'ü ile batı ülkelerinin ticaretinin % 30'u bulunmaktaydı. 2. Dünya Savaşı sonrasında Avrupa ülkelerinin kalkınması için oluşturulan devasa Marshall Planı ile ABD tam anlamıyla zenginleşirken aynı zamanda yeni pazarlara da açıldı. (Kaynak: [http://www.logiosermis.net/2014/06/new-york-times.html*ixzz35VbmQO46.](http://www.logiosermis.net/2014/06/new-york-times.html*ixzz35VbmQO46))

Bu makalenin "Küresel sermaye" ile ilgili somut analizleri ve bunun içinde ABD'nin önderliği ve bunların da üstüne dünya savaşının yayılması zorunluluğu bizi her şeyden fazla endişelendirmektedir. Çok daha fazlası, belki de cevap olabilecek nitelikteki eski ekonomi bakanının makalesi endişe vericidir.

(...)

Genel hatları ile bu yazar veya yazarlar "Leninist çizgide" hareket etmekte!!!

Makale, dünya emperyalist güçleri tarafından ortaklaşa öne sürülen kriz karşıtı önlemlerin "benzininin tükendiğini" açıklıkla teyit etmektedir. Yılın ilk üç aylık zaman diliminde, para politikasında yaşanan rahatlamaya rağmen, kısa vadede sermayenin metropollere akışı sağlanmış olsa da, zaten durağanlık içinde olan ekonomiyi daha da durağanlaştırmıştır. Bir kez daha geri dönen sermayeler "durağan sermayeye" dönüşmektedir.

Krizin sebebi ile ilgili neden olarak ifade edilen finans-borsa sisteminde olan "kan emici", "hırsızlar" a karşı durulmakta ve genel yapısal krizden bahsedilmektedir.

Makale, daha önceden Proletarya Bayrağı sayfalarında ifade ettiklerimizi yani, 2. Dünya Savaşı sonrasında yapılan pazar paylaşımları ve yeni jeo-politik dengeler üzerinden, başını ABD'nin çektiği emperyalist bloktaki ekonomik yükseliş sonucunu doğrulamaktadır.

Diğer bir ifade ile ekonomik yükselişte "Keynesyenizm" in süresiz ve genel olmadığını göstermektedir. Dahası savaş esnasında ve sonrasında ortaya çıkan devleti ve devlet kapitalizmini şişirme üzerinden ekonomiyi ayağa kaldıran "Keynesyen" mantığının da uzun süreli olmadığı görüldü. Sosyalist bloktaki ekonomik-teknolojik gelişme ve tercihler de sıcak savaşın "soğuk" savaşa dönmesinde doğrudan etkide bulunmuştur.

İlk "önleyici" nükleer saldırısının kazanılabilir mi acaba? Reagen hükümetleri dönemi bakanlarından biri, Rus nükleer cephaneliğinin eskisi gibi olması

bir "önleyici" ABD saldırısına karşılık veremeyecek düzeyde olduğunu iddia eden çevrelere karşı, dünya nükleer karpışmasının kazananının olmayacağını ifade etmektedir. Sanal ortamda açılan senaryo tartışmalarını takip ettiği anlaşılmaktadır. Kendi kaynaklarına dayanarak, "Eric Zuesse'in OpEd News" adlı site de yayınladığı makalede; "benim belirtmiş olduğum Washington'un Rusya'ya karşı 'önleyici' bir nükleer saldırı hazırlığı içinde olduğunu gösteren emarelerin varlığını doğrulamakta" diye yazmaktadır. (http://www.opednews.com/populum/prnter_friendly.php)

ABD'nin savaş dogması değişmiştir. Amerikan nükleer silahları sadece karşı güce karşı misilleme gücü ile sınırlanmayarak, "önleyici" saldırı düzeyinde geliştirilmiştir. ABD, Rusya ile yapılan nükleer silahsızlanma anlaşmasından çekilerek, nükleer saldırı kalkanını geliştirmektedir. Washington, Rusya'yı ve devlet başkanı olur olmaz yalanlarla ve propagandalarla çileden çıkararak, ABD'nin Rusya ile ve onunla beraber hareket eden ülkelerle savaşına halkları hazırlamaktadır.

Washington, Neo-Conların, Rusya'nın nükleer silahlarının kötü ve hazır olmadıklarıyla ilgili düşüncelerine inanmış gözüküyor. Bu yanlış anlayış, artık değerini yitirmiş eski dönemlerin bilgilerine dayanmaktadır. Bunu analiz eden makalelerden biri 2006 yılında Dış İlişkiler Komisyonu (CFR-Foreign Affairs) dergisinde, Keir A. Lieber tarafından "Amerikan Nükleer Hakimiyetinin Yükselişi" başlığıyla yayınlandı. CFR, Amerikan elitleri tarafından kontrol edilen bir dergidir. (<http://www.foreignaffairs.com/articles/61508/keir-a-lieber-and-daryl-g-p>)

Rus nükleer silahlarının durumundan ve ABD'nin ilk saldırısının başarısı ve savunma sistemi ABD'nin karşı saldırıyı karşılama olanaklarından bağımsız, Steven Starr'ın "Nükleer Silahların Yıkıcılığı" başlıklı makalesi her şeyi özetlemektedir. Makaleye göre nükleer bir savaşın kazanılacağı olmayacaktır. Herkes ölecektir. (<http://www.parulcraigroberts.org/25/5/30>)

(...)

İnternet ortamında yazılan makalelerin güvenilirlik sorunu olsa da, bu düşüncenin yazılı basının en önemli yerinde (NYT çn.) yazılması es geçilebilir değildir. Demokrat başkanların tarihsel olarak (Truman, Kenedy gibi) nükleer silahların tehdit olarak veya kullanılması fikrine yatkınlıkları bilinmektedir. Bunlar, hem merkezde hem de çevrede ortaya çıkan, gerici güçler tarafından dillendirilen ve ekonomik krizle iyice patlak veren "küresel çıkmazın" kanıtıdır.

Emperyalizmin sarsıcı, sıraya göre ikinci yüzyılına -daha sarsıcısı da olmaz- yaşamaktayız. İkinci yüzyıl proleter devrimler çağı mı olacak?

* Dimitris Manos tarafından yazılan makale, 5/7/14 tarihli, YKP(ML)'nin yayın organı Proletarya Bayrağı gazetesinde yayınlanmıştır.

Artık "misafir" değiller!

Geçtiğimiz hafta içerisinde her ne kadar çapı bakımından küçük sayılsa da ikaz ışığı olarak okunduğunda önemli olan üç olay yaşandı. Önce Maraş'ta ardından da Adana ve Antep'te Suriye'den gelen mültecilere dönük saldırılar oldu. Bu saldırılara ilişkin olayların somut gelişimine göre farklı şeyler söylenebilirse de önemli olan bunların cereyan etmiş olması ve benzer olayların yaşanabilmesinin ciddi bir zemini olmasıdır.

Soruna ilişkin bir tavır ortaya koymadan evvel belli başlı birkaç noktayı açıklığa kavuşturmak gerekiyor. Bunlardan ilki kuşkusuz sorunun ortaya çıkış nedenini açıklamak. A. Davutoğlu'nun şahsında cisimleşen TC'nin Ortadoğu politikası, eksenini ABD'den alıyor olmasına rağmen, hemen her bağımlı, yarı-sömürge ülke gibi emperyalistlerin çelişkilerinden yararlanarak kendisine de bir hareket alanı yaratmayı elbette içeriyordu. Suriye özelinde, AKP söyleminde "Esad'dan Esed'e" değişim bir bakıma hem emperyalistlere vaat edilen hizmetin hem de bunun becerilemediğinin ilanı oldu. "İlimli İslam" üzerinden örgütlenen sürecin tıkandığının, AKP'nin üstlendiği "barışçı" yola getirme görevinin yerine getirilemediğinin adı oldu. Böylece yelkenine Suriye halkının Esad'a karşı olan haklı öfkesini doldurduğu halde, dümeni başta ABD olmak üzere çeşitli emperyalistlerin elinde bulunan "iç savaş" gemisi yol aldı.

Doğal olarak AKP'de temsiliyetini bulan klik yönetiminde TC, dümende kendine yer bulamasa da adeta güverteye kuruldu. Pek "iç" olmayan iç savaşta açıkça taraf oldu. Çeşitli "muhalif" grupları zaman zaman ABD ile de karşı karşıya gelmek pahasına destekledi. Topraklarını cephe gerisi görevi için açtı, silah, para, eğitim yardımı yaptı.

Bu bağlamda, savaş kıskırtıcısı çizgisini açıkça icra eden TC'nin, pek Müslüman, pek demokratik, pek insancıl ol-

duklarından değil -hem Esad'ın hem de çeşitli El Kaideci grupların zulmünden kaçan- mültecilere kapısını açmaması, kendi politik selametleri açısından mümkün değildi. Doğallığında "mülteci sorununun" ülkemizdeki temel kaynaklarından birisinin emperyalistlerin dümen suyunun izledikleri politikayla AKP olduğunu belirtmeliyiz.

Açıklanması gereken ikinci nokta; mültecilerin niteliği sorunudur. Bilindiği gibi başta Antakya olmak üzere özellikle Suriye sınırına yakın bölgelerde kurulan mülteci kampları kendisini Özgür Suriye Ordusu olarak adlandıran platformun eğitim alanları, tabiri caiz ise "cephe gerisi" oldu. Bu noktada Antakya'da kurulan kampa CHP milletvekillerinin alınmamasını, ÖSO'nun bu kamplardan birini internet ortamında üs olarak göstermesini vb. hatırlatmak gerekir. Yine bu bölgede ÖSO militanları ile bölge halkı arasında yaşanan gerginlikleri, ambulanslarda çıkan silahları, militanların devlet hastanelerinde tedavi edildiğine dair görüntüleri de bir köşeye not edelim.

Doğal olarak mültecilerin bir kısmının, Suriyeli çeşitli muhalif grupların militanları-sempatizanları olduğunu söylemek hata olmayacaktır. Fakat bunların -özellikle kamplarda mülteciler içerisinde bir kontrol mekanizmaları olduğunu, yukarıda hatırlattığımız veriler ışığında not ederek genel olarak çoğunluğu oluşturmadığını söylemek de hata olmayacaktır. Çoğunluğu teşkil eden kitle yukarıda da belirttiğimiz gibi, hem Esad'ın hem de çeşitli El Kaideci grupların zulmünden kaçan, gerçekten mağdur olan kesimlerdir.

Savaştan kaçan bu kesimlere geline aşamada pek de sıcak davranılmadığını, her fırsatta "misafirperverliğinden" dem vurulan toplum kesimlerinin sadece "misafir" sevdiğini, kalmaya geleni pek sevmediğini somut olarak görmüş olduk. Ortaya çıkan bu tablo elbette anla-

şılmaz değil. Bu gelişmenin nedenlerini de sınıfsal ve siyasal çelişkilerde bulmak mümkün.

Sistem içi siyasetin etki alanına bakıldığında özellikle AKP karşıtlığı üzerinden sürdürülen sistem içi "muhalifetin" etki alanındaki kesimler açısından mülteciler, baştan "tu kaka" olmuş oldular. Mültecilerin ekonomik faaliyetlerini kendi ekonomik faaliyetlerine bir tehdit olarak algılamının yanında "onlar zaten AKP politikalarının ürettiği bir sorundur" vb. bakış açıları etkili oldu. AKP'nin etkilediği kesimler açısından zaman zaman "yardım çalışmaları" ile yeni bir rant kapısına dönüşen sorun, işin bu yanından nemalanma şansı olmayan kesimler için sınıfsal çelişkilerini derinleştirir bir hal aldı. Çaresizlikle, yevmiyenin 40 lira olduğu yerlerde 20 liraya çalışmaya razı olan mülteciler, hedef tahtası haline geldi. Nasıl ki Ege'de Kürtlere dönük "dağdan gelip bağdakini kovuyorlar, işimizi elimizden alıyorlar" söylemleri etkili olduysa, bu sefer "yeni Kürtler" Suriyeliler oldu.

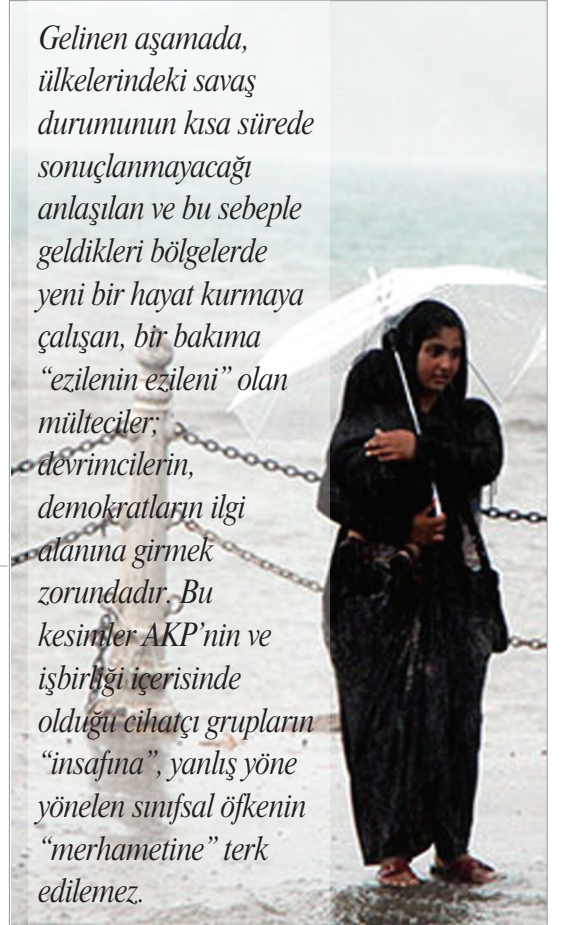
AKP'nin Ortadoğu'da karşıtlığı olmayan "ağabeylik, hamilik" politikasıyla gelişmesine rağmen, diğer bir söylemle AKP bunu istememesine rağmen etkili olduğu kesimler içerisinde de mülteci düşmanlığı kendisine taban bulmuş oldu. Zira gerici-faşist tepki devlet-AKP politikalarına değil, bu politikanın mazlum olan mağdurlarına yönelmektedir. Aynı gerici-faşist kitlenin AKP'nin toplumsal destek tabanı ve politikayı destekler konumda olması ise gericiğin iğrenç yüzünü gösteren bir durumdur. Bu tabanın faşizmin kendisini yeniden üretebileceği bir zemin olduğunu söylemek hata olmayacaktır. Geçmişte Ermenilere, Rumlara, Kürtlere dönük katliamcı, ırkçı politikaların benzer bir zemin üzerinden yükseldiği hatırlanırsa tehlikenin vahameti görülebilir.

Benzer şekilde sorunun, emperyalistlerin hizmetindeki

AKP'nin Suriye politikasının bir sonucu olduğunu gören, devrimci, demokrat kesimlerde de en haffinden, "ilgisizlik" denilebilecek bir **teпки ve/veya tepkisizlik** hali sürmektedir. Bu tepkisizlik hali gerçekten tehlikelidir. Her şeyden önce ezilenlerin sorunlarına olan ilgisizlik/tepkisizlik olarak okunabilecek olan durum devrimci değerlerde bir dejenerasyonu ifade ettiği için tehlikelidir. Bunun yanında yukarıda da vurguladığımız gibi sorun, faşizmin kitleler içerisinde kendisini üretmesine zemin sunduğu için de ilgisizlik tehlikeli bir hal almaktadır.

Gelinen aşamada, ülkelerindeki savaş durumunun kısa sürede sonuçlanmayacağı anlaşılan ve bu sebeple geldikleri bölgelerde yeni bir hayat kurmaya çalışan, bir bakıma "ezilenin ezileni" olan mülteciler; devrimcilerin, demokratların ilgi alanına girmek zorundadır. Bu kesimler AKP'nin ve işbirliği içerisinde olduğu cihatçı grupların "insafına", yanlış yöne yönelen sınıfsal öfkenin "merhametine" terk edilemez. Sınıfsal öfkenin doğru hedefe kanalize edilmesi, sistem tarafından ezilen kesimlerin bir cephe içerisinde toparlanması kuşkusuz devrimcilerin sorumluluğudur. Bu noktada politikanın güç ile yapıldığı ve devrimcilerin gücünün yetersiz olduğu aşkırdır. Fakat devrimci değerlerimiz ve geleneklerimiz bizlere doğru zamanda doğru tarafta bulunmayı hatırlatmalıdır.

Gelinen aşamada, ülkelerindeki savaş durumunun kısa sürede sonuçlanmayacağı anlaşılan ve bu sebeple geldikleri bölgelerde yeni bir hayat kurmaya çalışan, bir bakıma "ezilenin ezileni" olan mülteciler; devrimcilerin, demokratların ilgi alanına girmek zorundadır. Bu kesimler AKP'nin ve işbirliği içerisinde olduğu cihatçı grupların "insafına", yanlış yöne yönelen sınıfsal öfkenin "merhametine" terk edilemez.

Türkiye'de çocuk olmak...

Türkiye'de işçi katliamlarını, kadın cinayetlerini, çocuk cinayetlerini, "kader" ve "fitrat" olarak değerlendiren, egemenlerin sözcüsü R.T. Erdoğan bundan sonra doğacak olan cinayetlerin garantisini vermektedir aslında. Yakın zamanda katil polis yine iş başındaydı.

Erzurum merkezde iki kardeş **Furkan** (15) ve **İbrahim Çavuş** (16) kardeşlerin ineklerine çarparak öldüren polis, iki kardeşin durumu kabullenmeyip karşı çıkması sonucunda kardeşleri kurşun yağmuruna tuttu! Kardeşlerden **İbrahim Çavuş** ağır yaralıyken **Furkan Çavuş** hayatını kaybetti.

Devlet, gücünü çocuklar üzerinden göstermeye çalışırken bir taraftan da ön ayak olduğu katliamların sorumlusu olduğunu; "emri ben verdim", "kahraman polisim iş başında", "çocuk çocuk herkes hak ettiği cezayı alacaktır" şeklinde söylemleri ile göğsünü gere gere ifade ederek suçunu kabul etmektedir.

Hal böyle olunca, bir zamanlar oyunları ile sokakları dolduran çocuklar artık misket yerine boş kovanlarla oynarken, top yerine ise gaz kapsülleri ve mermilere kafa atmaktadır! Nitekim İŞİD'i çete olarak değerlendiren bir zihniyet, bu ülkede insanlara çocuklarının parçalarını yerlerden toplattırırken bir tarafta da; faşist mahkemelerinde eril yargı sistemi ile küçük yaşta tacize ve tecavüze maruz kalmış çocuklara, "rızası var", "yaşı kurtarıyor" gibi gerekçelerle takipsizlik kararı vererek çocukları yine diri diri mezara koymaktadır.

Hayatları zindan olmalı Türkiye'de çocukların, ya iyilikle sistemin dayatmış olduğu bu hayatı her gün öldürülerek yaşayacaklar ya da "edi bese" deyip sokakları mesken eyleyerek terörist damgası vurulup katledilecekler.

İstatistiklere baktığımız zaman 2007-2010 yılları arası kaç çocuğun devlet eliyle katledildiğini görüyoruz;

2007 yılında 8 çocuk patlama sonucu katledilirken, 30 Mayıs tarihinde **Nedim Karaca** (16) Diyarbakır'da kafasına sıkılan tek kurşunla katledildi.

2008'de 15 Şubat günü **Yahya Menekşe** (17) polis panzeri ile ezilirken, **R.K (13)** adlı çocuk askeri alanda ölü bulundu. Yine 23 Nisan tarihinde ise **Furkan Oran** (6), **Ali Elis** isimli çocuklar korucu tarafından direkt hedef gözetilerek katledilirken toplam 14 çocuk askeri saldırı sonucu hayatını kaybetmişti. 2009'dan 2012 yılına kadar ise toplam 93 çocuk devlet eliyle katledildi.

Tablo karanlık, rakamlar insanı dehşete düşürüyor, bunlar sadece buz dağının görünen yüzü bir de görünmeyen yüzü var. Dağın görünmeyen yüzünü ise bu halk Gezi İsyanı'nda gördü. Katillere, hırsızlara, yağma ve talancılara ödül verilirken çocuklar terörist ve vatan haini olarak öldürüldü sokaklarda. Adaletin ve hukukun bir kez daha neye ve kime hizmet ettiğini görmüş

oldu halk. Gezi İsyanı'nda sokakları mesken eyleyen kitleler, "**Bu daha başlangıç mücadeleye devam**" şiarıyla çıkmışlardı alanlara. Egemenlere, yasaklara ve sistemin teknik üstünlüğüne rağmen son sözü söyleyen yine kitleler olmuştu.

Yine bu dizginsiz devlet terörüne, çocuk katliamlarına ve yaşam alanlarımızı talan edenlere karşı son sözü "çapulcular" söyleyecektir. Yaklaşan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde çocuk katili egemenlerin ellerinden kan damlarken, kitlelerin tavrı da bu sistemi teşhir etmek ve devletin kanlı politikalarına yedeklenmemek olacaktır.

94'ün 20. yılında köye dönmek...

TC devletinin 1994'te T. Kürdistanı'nda gerçekleştirdiği köy boşaltma-yakma operasyonunun üzerinden 20 yıl geçti. Dersim de bu saldırı dalgasından payını almış ve Dersim halkı tıpkı '38'de olduğu gibi katliamların, sürgünlerin, yoksullukların kısacası her türlü acının, her türlü rengini yüreğinin en derin yerinde hissetmiştir.

O günleri yaşayan köylülerin süreci anlatırken dolan gözlerinden, derin derin iç geçirmelerinden, *"bu zulmü asla unutmuyoruz"* söylemlerinden anlaşılması gereken TC devletine karşı hissedilen "derin" duygulardır. Elbette asla unutulmayacaktır; yüzlerce askerle köylerinin basılmasını, 3-5 dakika süre verilip evlerini boşaltmalarının istenmesini, daha sonra cayır cayır yanan evlerini, eşyalarını, tarlalarını, meyve ağaçlarını, bunları gördükçe nemlenen gözlerini, faşist komutanlardan işittikleri en aşağılık küfür ve hakaretleri, "şerefli-namuslu Mehmetçiklerin" taciz ve tecavüzlerini, karşı çıkmak isteyenlerin herkesin önünde yedikleri dayakları, korkudan ağlayan çocukları ve yaşlıları, sonrasında çekilen yoksulluk ve sefaleti... Bütün bunlar asla ama asla unutulmayacaktır, unutulmamalıdır.

Karakola değil köylüye bütçe!

Geçen 20 yıllık zamanın ardından şu an köylerin büyük çoğunluğu hala boş... Zorunlu göçe maruz kalanların bir bölümü gittikleri yerlerde yaşamlarını kurmuşlar ve şehir yaşamının bir parçası olmaya çalışıyorlar. Diğer bir bölümü ise tamamen kendi çabalarıyla köyelerine geri dönme uğraşı içerisinde.

Ekonomik sorunlar köylerinde yeni bir ev yapma olanağını oldukça sınırlamış durumda. Ancak yine de yıkılmış telefon direklerini kullanarak yaptıkları barakaları ya da çatıları delinmiş, duvarları yıkılmış eski köy okullarını kendilerine mesken edinmiş durumdadır. Bir kısmı ise hala çadırlarda yaşam mücadelesi vermeye devam ediyor. Zorunlu göç mağdurlarının büyük bölü-

mü kış mevsiminde şehirlerin ya da "operasyonların uğramadığı köylerin" zorunlu misafiri olurken, yaz mevsimlerinde ise kendi köylerinde "yaylacı" olarak yaşamaktalar. Hemen her yağışta bozulan yollarıyla ve 21. yüzyılın "modern dünyasında" elektriksiz evleriyle göç mağdurları köyelerine sahip çıkıyorlar.

Devlet ise tüm bunların faili olmasına rağmen, köylülerin geri dönmeleri için olanak sağlamak bir yana tam tersine çeşitli bürokratik engellemeler, tehditler vb. yollarla köylerin yeniden dolmasını engelleme uğraşı içerisinde. Geçen süreç içerisinde köylülerin maddi ve manevi zararlarını karşılamayan tazminatlarla sorunu çözdüğünü sanan TC devleti, köylülerin yardım taleplerini "ödenek sıkıntısı var" bahanesiyle karşılamaktadır.

Oysa her ne hikmetse neredeyse her tepenin başına dikilen ve büyüklüğü ortalama bir okul ya da hastaneden farksız olan karakollarına ödenek ayırabiliyor! Dersim'de artık klasik bir manzaradır; boşaltılmış dört-beş köyün tam ortasında "çelikten kaleler" gibi duran karakollar... Akşam olunca iki farklı ışık belirir buralarda; birincisi onlarca aydınlatmasıyla küçük bir şehir görünümündeki karakolların ışıkları, ikincisi köyelerine yaylacı olarak gelenlerin akşamları aydınlatma için kullandıkları fenerler ya da çadırlarının önünde yaktıkları ateşler.

Uzun bir dönemdir ülke gündemini meşgul eden "çözüm süreci" ise bu köylülerin yaşamında bir şey değiştirmemiştir. Bu yaklaşım TC'nin varlığını bile hala tam olarak kabul etmediği Kürt ulusal sorununa yönelik "çözüm" anlayışının basit bir göstergesi olarak karşımızda duruyor. Esas olarak Kürt ulusal sorunu ve bu sorun üzerinden yükselen Kürt ulusal hareketine, tali olarak da Türkiye devrimci hareketinin bölgedeki gelişimine karşı 94'te köyleri yakıp-yıkarak verdiği yanıtın "inceltirilmiş hali" bugün yine devam etmektedir.

TC'nin 'çözüm' den anladığı budur. "Çözüm" kapsamında bölgeye yatırım hamlesi yapan ülkemizin zengin ve seçkin şahsiyetleri, köylülerin yaşam alanlarını talan edecek olan maden, baraj ve HES

projeleriyle meşgul olurken, bu "zengin ve seçkin" şahsiyetlerin devleti olan TC, köylülerin köyelerine yeniden yerleşmeleri için kılını bile kıpırdatmamaktadır.

Bu yıl '94'ün 20. yılını geride bırakıyoruz. 20. yıl, göç mağduru olan köylülerin köyelerine geri dönmek üzere vereceği mücadelenin başlangıcı olabilir ve olmalıdır. Bundan önce bu sorun üzerinden yürütülen mücadeleler istenen sonucu vermemiştir. Ancak sorun hala devam etmektedir. Köylerimiz hala boş, evlerimiz yıkık, yollarımız bozuk, elektrik ve suyumuz yoktur.

Bugüne dek köylerimize geri dönmek için harcadığımız çaba elbette değerlidir ancak sorunu çözmeye yetmemektedir. Köylerimizi yakıp-yıkarak devletten hakkımızı almaya yönelmeyen hiçbir mücadele de sonuç vermeyecektir. Evlerimizin yeniden yapılması, köylerimizin yol-su-elektrik gibi alt yapı sorunlarının çözülmesi ve her türlü bürokratik engelin ortadan kaldırılması bizim en temel hakkımızdır. Bu hakkın alınması için mücadele etmekten başka çaremiz yoktur.

Köylerimizi yeniden kurmak için yürüttüğümüz mücadelenin en büyük eksikliği bu çabalarımızın bireysel temelde olmasıdır. Oysa göç mağdurları olarak sayımız oldukça fazladır. Yoksulluk ve sefaleti paylaştığımız gibi hakkımızı alma mücadelesini de paylaşabilirsek kazanabiliriz. Birleşebildiğimiz oranda gerçekten de büyük bir güç olabiliriz. Çünkü ancak birleşebilirsek sesimiz duyulur hale gelecek ve devletten hakkımızı alabileceğiz. Bu mücadele içerisinde en büyük gücümüz karşılıklı yardımlaşma ve dayanışmamız olacaktır. Hiçbir hak alma mücadelesi kolay olmayacaktır. Karşımıza çıkan her türlü zorluğu aşmak için birbirimize kenetlenmekten başka çaremiz yoktur. Emeğiyle dünyayı yaratan güce sahip olan biz emekçiler elbette her türlü zorluğa karşı da birbirimizden güç almayı bileceğiz.

"Devlet yıktı, devlet yapacak" şiarı etrafında birleşip mücadele etmek, yaşam alanlarımızın talan edilmesine karşı çıkmak, köyümüze, toprağımıza, suyumuzla, yer altı zenginliklerimize sahip çıkmak bugün Dersim köylüsünün en büyük sorumluluklarından biridir. Ve elbette Dersim köylüsü bu sorumluluğunun bilincine varacak ve efendilerin korkularına bir yenisini daha ekleyecektir. Gezi İsyanı'nın ruhu, Kürt halkının direnişi, doğasına sahip çıkmak için direnen Karadeniz köylüsünün kararlılığı ve elbette ki dağlar bizimledir!

(Dersim'den bir Partizan)

Sînor û Mirin (Sınır ve Ölüm)

TC beslemesi IŞİD çetesinin Kobane'ye yönelik saldırıları hız kesmeden sürerken bizler de **Kürdistan Hukukçular Derneği** olarak Riha (Urfa)'nın Birecik ilçesindeki çadır alanını ve sınır köylerini ziyaret etme kararı aldık. Arabalardan inip çadır alanına yöneldiğimizde çadır alanı ve yolların tozla kapandığını görüyoruz. Direniş çadırlarındaki halk *"Bunlar da IŞİD'in kimyasal tozları"* diyerek bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor. Fırat'ın hemen karşısında Suriyeli sığınmacıların bulunduğu çadır alanları hepimizin dikkatini çekiyor. Cerablus kentine uzaktan bakıyoruz, şehrin tamamı IŞİD'in kontrolü altına girmiş durumda. Dürbünü alıp baktığımızda şehrin her tarafında IŞİD bayraklarını çok net bir şekilde görüyoruz.

Çadır alanına gelen bir Rojavalı başlıyor durumu bize aktarmaya ve hepimiz onun söylediklerine odaklanıyoruz: *"Kobane günlerdir kuşatma altında, her taraftan saldırıyorlar, şehrin büyük bölümünde günlerdir elektrik yok, su kuyularına zarar atıldığından kaynaklı içme suyu bulmakta dahi zorluk çekiyoruz. Musul'dan ve işgal ettikleri diğer bölgelerdeki silahların büyük bir kısmını Kobane saldırısında kullanıyorlar. Şehit düşen arkadaşlarımızın çoğunda ne bir kurşun mermi izi ne herhangi bir yara bere izine rastlamadık. Kimyasal silah kullandıklarına dair elimizde istihbarat bilgisi var."*

TC IŞİD'e açıkça istihbarat veriyor ve IŞİD bu istihbaratı alır almaz Kürt bölgelerine saldırıyor. Halktan biri söz alıyor ve yaklaşık 1 km uzaklıktaki tepeye bize göstererek *"Akşam çok şiddetli çatışmalar oldu ağır silahlarla ve tanklarla saldırdılar. YPG bu saldırıları geri püskürttü tanklar imha edildi, şehit düşen arkadaşlarımızda var. IŞİD ölülerini arazide bırakıyor ve çevrede çok sayıda IŞİD ölüsü var"* dedi. Karşımızdaki tepeye dürbünle bakıyoruz, o anda herkeste bir heyecan dürbün kapma telaşı. Tam karşımızda YPG'lileri görüyoruz hakim tepeleri tutmuşlar. Ziyaret köyüne vardığımızda köylüler bizi karşıyorlar, biraz da tedirgin olarak. Ziyaret sınır köyü.

Muhtarla görüşüp bilgi aldıktan sonra bahçeye çıkıyoruz, bir arkadaş tedirgin bir şekilde çağırıyor bizleri. Hep birlikte onun gösterdiği yere baktığımızda eli kanlı, Kürt kasabı IŞİD üyeleriyle göz göze geliyoruz. İkiisi dikkatlice bize bakıyor, birisi acele arabaya binip sınırın diğer tarafındaki köyün arka tarafına gidiyor. Bize en fazla 100 metre uzakta aramızda sadece tel örgüler ve mayınlı arazi var. Köyün her tarafına bayrak dikmişler ve ellerindeki kameralarla çevreyi gözetliyorlar.

Onlara bakarken patlamamış ve öylece ortada duran mayınları görüyoruz. Bir arkadaşın bana dokunmasıyla irkiliyoruz gördüğümüz tablo karşısında dehşete kapılıyoruz. Muhtar'ın ayağının altına konan sinekler, ayağındaki küçük kurtlar bizi kendimizden geçiriyor. Muhtar yakın zamanda mayına bastığını ayağının yaralandığını savaş durumundan kaynaklı tedavi edemediğini anlatıyor. Doktora gittiğinde ise doktorun Kürtçe konuştuğundan kaynaklı kendisini tedavi etmediğini belirtiyor.

Köyden ayrılma zamanı geldiğinde hepimizin yüreği buruk. Ardımızda bir savaş coğrafyası, üzerlerine bombalar yağın bir halk, önümüzde yapay sınır çizen tel örgüler, savaşın ortasında yavaş yavaş akan Fırat. Köylüler *"Bu topraklara özgürlük ve barışın geleceğinden hiç şüpheleniz olmasın, özgürlük zamanlarında buluşmak dileğiyle"* diyerek bizi uğurluyorlar. Çadır alanına gelirken IŞİD'in silah taşıdığı araçları arazide bırakıp kaçtığını gözümüzle görüyoruz.

(Amed'ten bir ÖG okuru)

Sıtkı Ayan istedi, sitemiz engellendi

H. Merkezi: Geçtiğimiz günlerde sitemiz www.ozgurgelecek.net, elimizde olmayan nedenlerden kaynaklı geçici olarak hizmet dışı kaldı. Başta biz de bu durumun "teknik bir sıkıntı" oldu-

ğunu düşündük. Ancak hosting şirketi tarafından yollanan bir mahkeme kararı, bu engellenmenin "teknik" değil, tamamen "ideolojik" olduğunu gösterdi. Davaya neden olan haber "**Başbakan'ın 2. ses kaydı yayınlandı**" başlıklı haberimiz... Davada "mahkum olmamıza" neden olan karar sonrası içeriğe

erişim engellenmiş, karar TİB'e gönderilmiş ve sitemizin erişim sağlayıcısına 300 TL mahkeme masrafı ödeme yükümlülüğü getirilmiştir.

Karar böyle olmasına rağmen TİB ve davayı açan **Sıtkı Ayan** bununla yetinmeyip, hosting şirketi üzerinden sitemizin 3 gün boyunca tamamen erişimi

mini engellemiş ve intikam almaya çalışmıştır. Adını Wikileaks belgelerinde, İran ve Türkmen doğalgazının Avrupa'ya taşınmasıyla ilgili projesi konusunda yazılanlardan duyduğumuz **Sıtkı Ayan**'ın adı; Erdoğan ile oğlu arasında geçtiği iddia edilen haberimizdeki bu konuşmada geçiyordu.

Bir gazete, bir haber ve Ovacık esnafının "huzursuzluğu"

Dersim'de yayın yapan yerel bir gazete olan "**Tunceli Emek**" gazetesinin 30 Haziran 2014 tarihli sayısında ilginç denilebilecek bir haber yayınlandı. Gazetenin manşetinde "**Çatışmalarla anılmak istemiyoruz**" başlığı dikkat çekerken, Ovacık esnafından bazı şahıslarla yapılan röportajlara yer verilmişti. Gazetede geçen haber kısaca şöyle:

"Çözüm süreciyle birlikte uzunca bir süre olayların yaşanmadığını ancak son birkaç ayda yaşanan araç yakma olaylarının Ovacıklılara zarar verdiğini belirten esnaf, bu tür olaylarla anılmak istemiyor. Geçtiğimiz günlerde yaşanan araç yakma ve adam kaçırmaya olaylarının ardından ilçeye geliş gidişlerin azaldığını söyleyen Ovacık esnafı, iş yapamaz hale geldiğini belirtiyor."

Haberde bazı esnafın düşünceleri üzerinden belirtilenler istendiği zaman gerçeklerin nasıl da çarpıtılabildiğini gösteriyor. Dersim'de belirli bir kesimin TIKKO ve HPG gerillalarının yaptığı eylemlerden rahatsız olduğu bir gerçek. Ancak bahsi geçen bu eylemlerden dolayı Ovacık halkının ve esnafının rahatsız olduğunun ifade edilerek, mevcut ekonomik sorunların nedeninin gerillaya ve onun eylemlerine bağlanıyor olması anlaşılmazdır.

Halkımızın ve özelde esnafın yaşadığı ekonomik sorunların temelinde mevcut sistemin kendisinin bulunduğunu artık sağır sultan bile biliyor. Zaten bunu bugün sistemin kendisi bile kabul ediyor ve kendi bozuk sistemlerini onarmak için çare arıyor. Öte yandan yalnızca Ovacık'ta ya da T. Kürdistanı'nda da değil ülkenin genelinde esnafın ekonomik olarak oldukça zor durumda olduğu, borç içinde yaşadığı, devlet vergileri sayesinde ellerinde avuçlarında bir şey kalmadığı herkes tarafından biliniyor. Bütün bunlar emperyalist sistemin 2008 yılından beri içinden çıkamadığı krizin bir sonucu

olarak görülmelidir. Yani halkımız her yerde geçim zorluğu yaşamaktadır. Eğer sorun bir sistem sorunu olmasa, gerillanın yol kesmediği, araç yakmadığı, "adam" kaçırmadığı yerlerdeki esnafın bu kötü durumuna ne diyeceğiz, nasıl açıklama getireceğiz?

Öte yandan gerillanın bu eylemlerinden dolayı insanların bölgeye gelmediklerinden bahseden bu esnaf (ve tabii ki bunu manşetine taşıyan gazete) devletin bölgeyi barajlarla, HES'lerle, madenlerle yağmalamasına, talan etmesine, karakollarla kuşatmasına, çeşitli uyuşturucu maddelerle gençlerin zehirlenmesine bir tepki gösteriyor mu? 94'te köyleri yakılıp yıkılan ve köylerine geri dönmek isteyen köylülerin de tek sorunu gerilla ve onun meşru temelde gerçekleştirdiği eylemler mi? Gerçekten de bölgeyi "huzursuz" eden ve o olmazsa her şeyin daha güzel olacağı şey "gerilla" mı? Yoksa halkın onca mücadelesine karşı Munzur Suyu'nu, Peri Suyu'nu barajlarla boğan, her derenin başına bir HES kurmaya çalışan, halkın sağlığını, doğasını ve yaşam alanlarını hiçe sayarak madenlerimizi talan eden, yakıp yıktığı, boşalttığı köylerimize ev yapmak yerine "çözüm süreci"ne rağmen karakol yapmayı tercih eden TC devleti mi? Bilinmelidir ki, bölgeyi huzursuz eden bir tek güç vardır, o da emperyalistler ve onların uşaklığını yapan TC devletidir.

Gerillaya gelince, daha önce olduğu

gibi son birkaç ayda yapılan eylemlerin hepsi halkın haklı mücadelesine katkı sunmak amacıyla yapılan eylemlerdir. Karakol inşaatlarına giden yollar kesilmiş, bu inşaatlara malzeme taşıyan araçlar yakılmıştır. Lice'de karakol inşaatlarına karşı mücadele eden ve şehit veren halkımızın eylemini sahiplenmek ve şehitlerin hesabını sormak için karakola suikast saldırısı yapılmıştır. Yine İliç'te krom madeni çıkarıcı şirkete ait bir araç yakılmış ve şoförü gözaltına alındıktan sonra serbest bırakılmıştır vs. vs...

Unutmadan ekleyelim, son günlerde halk sağlığını bozma pahasına ve halkın tepki göstermesine rağmen, Dersim merkezde baz istasyonu yapmak isteyen Turkcell'e bağlı bir taşeron firmanın aracı da yapıma başlamak için geldikleri yerde TIKKO'cular tarafından yakıldı. Eğer bütün bunlar halkın huzurunu bozan eylemlerse o halde devletin yaptığı nedir? Eminiz ki halkla birlikte mücadele veren ve onun ordusu olduğunu her defasında ifade eden gerilla bu türden eylemlerle "huzur bozmaya" devam edecektir. Ama elbette ki bu eylemlerden "huzuru bozulanın" halkın büyük çoğunluğu değil tersine emperyalist şirketler ve onun uşaklığını yapan TC devleti olduğunu bilerek...

Son olarak sözü geçen gazetenin bu haberinin tam yanında verdiği "**İstanbul-Ovacık Yolcuları Arttı**" başlığıyla verdiği haberi de, tablonun tamamlanması için kısaca aktarmak faydalı olacaktır: "**Yaz mevsiminin gelmesiyle birlikte ilimiz merkeze ve ilçelere yazlıkçılar gelmeye başladı. En çok ilgi gören ilçelerden biri de Ovacık...**"

Her şey çok açık; halkımız devletin tüm "huzursuzluk" yaratma çabalarına karşı toprağına sahip çıkmaya devam ediyor. Selam olsun...

(Ovacık'tan Bir Partizan)

Gülsuyu'nda piknik

Kartal: Gülsuyu-Gülensu Güzelleştirme Derneği tarafından 13 Temmuz günü "**Yozlaşmaya ve Yabancılaşmaya Karşı Halk Pikniği'nde Buluşuyoruz**" şiarıyla örgütlenen piknikte **Erdal Bayrakoğlu** ve **Grup İsyân Ateşi** sahne aldı. Programda ilk olarak devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Ardından ilk sözü dernek başkanı **Ali Şengül** aldı ve mahalleye yönelik saldırıların özellikle Gezi İsyanı sonrası yoğunlaştığını ifade ederek, bunun nedeninin Gülsuyu-Gülensu'nun Gezi sürecine tepkisiz kalmaması olduğunu söyledi. **Hasan Ferit Gedik**'in çeteler

tarafından katledildiğini belirten Şengül konuşmasında, "**Bir araya gelmek, birlikte örgütlenmek ve bu saldırılara karşı savaşmak gerekiyor**" dedi. Şengül'ün ardından Gülensu Mahallesi Muhtarı **Ali Rıza Yıldız**, mahallede bulunan dernek ve kurumları sahiplendiğini ifade ederek, mahallede çeteleşme ve kentsel dönüşüm meseleleri üzerinden oynanan oyunların olduğunu ifade etti. Mahallenin birlikteliğinin bölünmeye çalışıldığını belirten Yıldız konuşmasında "**Eğer siz sizin olanı boş bırakırsanız, birileri burayı doldurur. Kimsenin buraları bölmeye, parçalamaya gücü yetmeyecek**" şeklinde konuştu.

Daha sonra ise sahneye çıkan Parti-

zan temsilcisi de bir konuşma gerçekleştirdi. Mahallenin bedeller ve mücadele üzerine kurulu olduğunu belirten Partizan temsilcisi, kentsel dönüşüm saldırılarının, uyuşturucu ve çeteleşme saldırılarının gayesinde devletin buradaki birliği parçalama arzusu olduğunu ifade etti ve "**Bütün halk gençliğini Partizan saflarında örgütlenmeye çağırıyoruz. Faşist düzeni ve onun yoz kültürünü yok edip demokratik halk devrimi ile onun devrimci kültürünü inşa edeceğiz. Yozlaşmaya, çeteleşmeye ve rantsal dönüşüme izin vermeyeceğiz**" dedi. Piknikte stant açan Özgür Gelecek gazetesi de gönderdiği mesajla pikniği selamladı.

Rojava'da direniş, Filistin'de intifada kazanacak!

H. Merkezi: İsrail devletinin Filistin'in Gazze kentine başlattığı saldırı ve TC-KDP-İŞİD kışkıracıdaki Rojava için birçok yerde protesto gerçekleşti.

İstanbul

* **Kartal:** "**Rojava'da direniş Filistin'de intifada kazanacak**", "**Filistin'de düşene dövüşene bin selam**" vb. yazılımlar yapan Partizan, Çay Bahçeleri'ne ise "**Filistin'de, Rojava'da halk kazanacak**" yazılı pankart astı.

* Partizan'ın da bileşeni olduğu Emek ve Demokrasi Güçleri, Kartallı Kazım Meydanı'ndan Kartal Meydanı'na bir yürüyüş yaparak "**Filistin'de düşene, dövüşene bin selam**" ve "**Katil İsrail Filistin'den defol, ABD'ye, İsrail'e, İŞİD'e teslim olmayacağız**" yazılı pankart açtılar.

* **1 Mayıs Mahallesi:** YPG ve Rojava halkının direnişini selamlamak, gerici çete ve emperyalistlere karşı Kürt halkının yalnız olmadığını göstermek amacıyla mahalleye "**Rojava'da savaşa bin selam/Partizan**" yazılı pankart astık.

* ESP tarafından örgütlenen eylem Partizan da destek verdi. Kitle "**Kobane'den Gazze'ye direnenler kazanacak**" yazılı pankart ile Son Durak'tan merkeze bir yürüyüş gerçekleştirdi.

* **Sargazi:** Partizan'ın da bileşeni olduğu Sargazi Dayanışması Rojava ve Filistin için Vatan İÖÖ önünden Demokrasi Caddesi'ne bir yürüyüş gerçekleştirdi ve "**Diren Rojava, diren Filistin, Sargazi seninle**" dedi.

* Demokrasi Caddesi'nde, "**Katil İsrail kanlı ellerini Filistin'den çek/Partizan**" yazılı pankart açıldı.

Ankara

Partizan okurları Rojava ve Filistin halkına dönük saldırılara karşı Konur Sokak'ta stant çalışması yaptı. "**Ortadoğu için dayanışma vakti**" yazılı ozalitin açıldığı stantta Özgür Gelecek gazetesinin son sayısı ile kitap ve dergiler de halka ulaştırıldı.

Rize/Fındıklı

Fındıklı Meydanı'nda, **Fındıklı Halk İnişiyatifi**, İsrail'in Filistin halkına yönelik baskı ve katliamlarını kınayan bir açıklama yaptı. Partizan okurlarının da katıldığı eylemde Rojava devrimi de selamlandı.

Haftalık özgür gelecek Pêşeroja Azad

Umüt Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/İstanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik2007@hotmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhane Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhane Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Dersim/Pulur'da köy çalışmaları

Dersim: Her yıl düzenlenen Munzur Doğa ve Kültür Festivali'nin bu yılki şiarı "**Dilimiz-Kültürümüz, Kimliğimiz ve İncancımızın Adı Olan Dersim**"dir. Biz de festival öncesi hazırlık kapsamında bir süredir gerçekleştirdiğimiz köy çalışmalarımıza 16 Temmuz günü Pulur (Ovacık)'un köylerinde başladık. Festivale kadar sürecek çalışmalarımızın ardından festivalde buluşmak dileğiyle...

1. GÜN

İlk gün gerçekleştirdiğimiz çalışmayı daha çok belirli gündem maddeleri üzerinden yürüttük. Cumhurbaşkanlığı seçimleri, köye geri dönüşler, kalekollar, madenler ve barajlar üzerinden gerçekleştirilen tartışmalardan sonuçlar çıkardık.

Konuştuğumuz köylülerin bir kısmında cumhurbaşkanlığı seçimlerini boykot etme eğilimi gözlerken, bir kısım köylüler AKP karşıtlığı üzerinden CHP'yi destekleyeceklerini belirttiler. Ancak yaptığımız gözlemlerde hiç de azımsanmayacak bir kesimin HDP adayı Selahattin Demirtaş'a oy vermediğini düşündüklerini gördük. Özellikle Ovacıklı gençler içerisinde ağırlıklı olan bu eğilimin, sosyal şovenizmin etkili olduğu bu coğrafyada dikkat çeken bir nokta olduğu açıktır. Tüm durumlarda da bu seçimi boykot etmemizin nedenlerini tartışırken köylülerin belli başlı konularda bizimle hemfikir olması ve söylediklerimize ikna olmaları önemli bir noktada durmaktadır.

Boykot kararının nedenlerini açıklarken çatı adayının niteliği, cumhurbaşkanlığı makamının ezilenlerden yana olamayacağı ve cumhurbaşkanlığı seçiminin diğer seçimlerden farklı yerde durduğu argümanlarını kullandık. Yürüttüğümüz tartışmalar daha çok cumhurbaşkanlığı seçimleri üzerinden yürütülmesine rağmen diğer konulara da değinmeye özen gösterdik.

T. Kürdistanı'nda köye dönüşler için devrimci ve yurtsever örgütler ve kurumlar tarafından gündemleştirilen ve başlatılan çalışmalar Dersim'in bütün ilçelerinde ve özeldede Ovacık'ta üzerine düşmemiz gereken, aciliyeti olan bir konudur. Köylülerle, köye dönüşlerle ilgili ne düşündüklerini ve neler yapabileceğimizi konuştuk. Devlet, köyüne dönmek isteyen her aileye kendi köyünde ev yapmalı ya da masrafını karşılamalı, tüm zorunlu yaşamsal koşullar devlet tarafından karşılanmalı gibi taleplerimizi içeren bildirilerimizi köylülere dağıttık.

Pulur (Ovacık)'da köylülerin önemli geçim kaynaklarından olan dağ sarımsağı her geçen yıl azalmaktadır. Bunun en büyük nedeni dağ sarımsağının tohumlarını dökmeden önce yani zamanından önce toplanmasıdır. Bu konudaki sorunların çözümü, dağ sarımsağının tekrar çoğaltılması ve köylülerin geçimine daha fazla katkıda bulunur üzerine fikir alışverişinde bulunduk. Ama bu sorunun çözümü köylülerin bir araya gelmesi ve bu konuda bir sonuca varmaları gerektirir.

Ayrıca **Yeni Demokrat Kadın**'ın da bu yıl Ovacık'ta gerçekleştirdiği özgün kadın çalışması kapsamında da kadına yönelik şiddet, Dersim'de kadın sorununun görünmezliği, kadın çalışmasının gerekliliği ve Beşler üzerine konular da çalışmanın konu başlıklarından oldu. Eksikliklerimiz olmasına rağmen ilk günden önemli çıkarımlar elde ettik ve zaaflarımızı görmede köylülerin önemli katkıları oldu. İlk defa köy çalışmasına katılan yoldaşların köylülerle diyaloga girmesi ve onlardan öğrenmek istemesi bizi heyecanlandıran bir durumdu.

2. GÜN

Çalışmalar sırasında yaptığımız festivale çağrı, cumhurbaşkanlığı seçimi

ve köye dönüşlere dair yürütülen tartışmalar köylülerin ilgisini çekiyordu. Partizan, YDG ve YDK'lıların yürüttüğü çalışmada cumhurbaşkanlığı noktasında kitlede çeşitli noktalarda kafa karışıklığının olduğu görüldü. Köye dönüşler noktasında istekli olduğu ama devletin yoğun baskılarından kaynaklı başlatılan imza kampanyasına imza atmakta dahi halkın çekingen kaldığı da ortadaydı.

Seçimlere dair en sık karşılaşılan görüş; seçimlerin halka bir yararının olmadığı ama "*Başbakan R. T. Erdoğan'ın halka yaptığı zulmün önüne geçebilmek, onu iktidardan düşürebilmek için güçlü olana oy vermeyi kurtuluş yolu*" olarak görüldüğüdür. Aynı zamanda "*Kim ne yapsa ne etse bize bir faydası yok. Şimdiye kadar verdik ne oldu. Biz ancak seçimlerde akıllarına geliyoruz*" diyerek durumu anlatıyorlar. Ve cumhurbaşkanlığına aday olan Demirtaş'ın ilerici, demokrat olmasından kaynaklı onun desteklenmesi gerektiği noktasında düşünceler de çalışmalar sırasında karşımıza çıkıyordu.

Çalışmalarımızda aday olan kişilerden ve partilerden bağımsız seçiminin halka dair temsiliyetinin olması, biriken öfkenin sandığa kanalizasyon edilmesi, sahte demokrasi oyununu meşrulaştırdığı aktarılmıştır. Sistemi teşhir eden ve kitleleri gelecekle ve özgürlükleri için örgütlenmeye çağırılmış ve boykot tavrını kitleler ile tartışmıştı.

Köye dönüş kampanyası ve yaptığımız gazete ve dergi dağıtımları ise iyi geçerken, gazete ve dergimizin insanlar tarafından okunduğunu ve tanındığını fark ettik. Genel olarak bu konular çerçevesinde gerçekleştirilen köy çalışmalarımız da köylülerle yaptığımız sohbetler ya da onlara yaptığımız ziyaretlerden doğru olumlu tepkiler almaktayız.

"Festivalde hedef görünürlüğümüzü artırmak..."

Köy çalışmasını başlatmadan önce genel olarak süreci örgütlemek için bir YDG toplantısı aldık. Bu toplantıda Dersim halkının genel gündemi olan kalekollar, cumhurbaşkanlığı seçimleri, köy boşaltmaları konularını köylülerle nasıl tartışmamız gerektiğini konuştuk. Ayrıca YDG divan toplantısında alınan kararların faaliyet sürecinde uygulanması için ve YDG'nin faaliyet içerisinde görünürlüğünü artırabilmek için komisyonlarımızı oluşturduk.

Bu komisyonlar aldıkları toplantılarla süreci daha planlı ilerletip, çalışmalardan daha fazla verimi nasıl alabiliriz konularını tartıştı. Köy çalışmalarını sırasında YDG'lilerin gündemleştirdiği bir diğer konu ise dergi dağıtımları oldu.

Gittiğimiz her köyde gençlerle tanışıp onlara YDG bırakma, YDG'yi tanıtırma fırsatı yakaladık. Ayrıca köylerde gençlerle de özel olarak sohbet ederek onların gündeme dair hangi sözlerinin olduğunu da dinledik.

Çalışmalar esnasında genel gündemler dışında köy gençliğinin özel olarak yaşadığı sıkıntıları dinleme olanağı da bulduk. 2 gündür Dersim köylerinde yürüttüğümüz faaliyet sırasında buralarda YDG olarak örgütlü bir duruş sergilediğimizi ve YDG'nin varlığını çalışmalar içerisinde hissettığımız üzerinden değerlendirmede bulunduk.

